

1986

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESĪ

© LKP CK izdevniecība
«Dadzis», 1986.

Nr

Lai apiņi aug griezdamies
un mieži veldrē spieždamies!

G. BERZIŅŠ

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«DADŽĪT!»

Cilvēki, kam bieži iznāk darišana ar pasta sūtījumiem, ir pārsteigti par Sakaru ministrijas darbiniecēm Rēzeknē gatavotajām paku kārbām. Lieta tāda, ka uz tām ne ar kādu rakstāmo neko nevar uzrakstīt — ne adresi, ne uzvārdu. Kārpu materiāls neņem pretī ne lodiņu zīmuli, ne līnmašīnu, ne parasto tinti. Stāsta, ka Rēzeknē ar šīm kārbām esot pilnas visas noliktavas. Lūko, «Dadzīt», noskaidrot, ko ar tām darīt!

F. LASIS,
Balvos

LABDIEN, «DADŽĪT!»

Es dzīvoju Kalnciemā, bet, tā kā strādāju Jelgavā, tad esmu iegādājies autobusa mēnešbiļeti, lai ērtāk katru dienu būtu šo ceļu veikti. Bet 23. jūnija vakarā pēc darba šo ceļu veikt ar autobusu, kas iet uz Kalnciemi pīkst. 20.55, man neizdevās. Tas notika tā.

Jelgavā vispirms autobusa ielaida pasažierus ar biļetēm, skaitā 50 cilvēkus, pēc tam šoferis aizcirta mašīnas durvis, kasiera mums, mēnešbiļešu īpašniekiem, kopskaitā ap desmit cilvēkiem, tajā skaitā cilvēkam ar redzamām invaliditātes pazīmēm, lai paliktu ar roku — un tā viņi aizbrauca. Nelīdzēja ne mūsu protesti, ne pretī stieptās mēnešbiļetes. Starp citu, to vakar tas bija pēdējais autobuss uz Kalnciemi.

Autoostas dispečere V. Kisla (tā vēstīja uzraksts uz plāksnītes pie viņas loga) mums, bēdīgajiem palicējiem, pavēstīja, ka šoferis Andris Lubmanis mūs droši vien atstājis tāpēc, ka autobusa vairs nav bijis vietu.

Tad nu man gribas pajautāt: kāpēc autoostas kasē pārdod tik daudz biļešu, ka nepietiek vietas mums, mēnešbiļešu īpašniekiem? Un vēl — vai šoferim, kam ievērojama atlīdzība pret cilvēkiem ir sveša, var uzticēt darbu, kas saistīts ar pasažieru apkalpošanu? Gribētu uzzināt gan paša šofera, gan arī autobusa kasieres viedokli šajā jautājumā.

G. Liepiņš,
Kalnciemā

«NOSLĒPUMS» —

ar tādu virsrakstu žurnāla 7. numurā bija publicēts feļtons par nekārtībām sīvēnu pārdošanā Talsu rajona kolhozā «Tiņģere».

Kā ziņo Talsu rajona agrorūpnieciskās apvienības priekšsēdētājs J. Muižnieks, tagad «Tiņģerē» sīvēnus pārdod tikai noteiktās dienās un pie pārdošanas ir klāt revīzijas komisijas vai tautas kontroles grupas locekļi. Vetārst J. Dzenis, kas vairāk nodarbojās ar cūku audzēšanu personīgajā saimniecībā nekā ar savu tiešo darbu, kolhozā vairs nestrādā.

«CIEN. «DADŽĪT!»

tā 8. numurā rakstīja rīdziniece S. Jansone un sūrojās, ka Proletāriešu rajona Valsts apdrošināšanas inspekcija aizkavējusi apdrošināšanas summas izmaksu. Rīgas pilsētas Valsts apdrošināšanas pārvaldes priekšnieka G. Zepa atbildes vēstulē teikts, ka «inspekcijas vadībai uzdots veikt konkrētus pasākumus apdrošināto apkalpošanas uzlabošanai».

«DĀRGO «DADŽĪT!»

— tā savu vēstuli «Dadzā» 8. numurā iesāka mūsu lasītāja V. Bumbiere no Dobeles. Vēstulei, kurā viņa pabrīnījās par Alojas spirta un cietes rūpnīcas produkciju, bija pievienots arī šīs produkcijas paraugs — sausā ķīseļa paciņa, kuras galvenā sastāvdaļa bija smiltis, papīra strēmeles un metāla sašpraudes.

Alojas spirta un cietes rūpnīcas direktors A. Hansons savā atbildes vēstulē mums raksta, ka rūpnīcas darbiniece kolektīva vārdā ir personīgi atvainojusies V. Bumbierei, nekvalitatīvā ķīseļa paciņa apmaiņā. Lai izskaustu bezatbildību un pārvirītu attieksmi pret darbu, bijusi sasaukta strādājošo un inženiertehnisko darbinieku sapulce. Vainīgie sodīti.

«MĪĻO «DADŽĪT!»

— tā 8. numurā rakstīja mūsu lasītāja M. Kļava no Rīgas. — (...) padomju saimniecības «Līgatne» konservu cehs bija saražojis galda mērrutkus — skābu melnu masu. (...) Esmu ļoti izbrīnījies par to, cik maz šiem brāķdāriem rūp savas firmas gods.»

Cēsu rajona agrorūpnieciskās apvienības padomes priekšsēdētājs R. Ruķis arī ir izbrīnījies. Viņš raksta, ka ceha speciālisti, nepārbaudījuši un nenoskaidrojuši, vai nav pagājis mērrutkiem vasaras periodā noteiktais 15 dienu realizācijas termiņš, apsūtījuši oktobrī aizsūtīt standartam atbilstošas mērrutku burciņas. Savu solījumu viņi nav izpildījuši arī pēc telefoniska atgādinājuma. Un tikai 5. maijā ceha laboratorijas vadītājs personīgi nogādājis pils. M. Kļavas dzīvoklī 3 burciņas tai pašā dienā ražotu galda mērrutku.

P. S. «Līgatne» konservu ceha priekšnieci I. Čikutei un laboratorijas vadītājam P. Rugainim izteikts aizrādījums.

«KRATĪŠANAS VAINA»

un nekas cits vairāk nebija pulksteņim «Slava», ko nesekmīgi laboja pulksteņu remontdarbnīcā Rīgā, Gorkija ielā 37. «Dadzis» par to rakstīja 9. numurā.

Kā ziņo rī. «Elektrons» ģenerāldirektors P. Borisovs, šis raksts apspriests remontdarbnīcas kolektīvā. Pulksteņmeistars R. Lingers brīdināts un viņam noņemta brigādes prēmija par jūnija mēnesi.

VĒLREIZ PAR SKURSTENIEM

No cienījamās iestādes saņemtu atbildi precizēt ir visai nepateicīgs uzdevums. Taču šoreiz tas jādara, jo Rīgas pilsētas izpilddarbojības Dzirvokļu pārvaldes priekšnieka vietnieks b. G. Kudikova savā atbildē uz «Dadzā» 7. numurā publicēto feļtonu «Vai skurstenim ir deguns?» šo to nav pateicis, kā mēdz teikt, līdz galam.

Vispirms citēsim b. G. Kudikova atbildi:

«Rīgas pilsētas izpilddarbojības Dzirvokļu pārvalde dara zināmu, ka Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrībai ik gadus tiek piešķirti Rīgas pilsētas izpilddarbojības plānu komisijas fondi materiāliem, kas nepieciešami darbam, taču šie materiāli netiek pilnībā izlietoti, piemēram, 1985. gadā bija piešķirtas 272 t (ugunsdrošo ķieģeļu Red.), bet uz 1986. g. pirmo janvāri palika 134 t. Ņemot to vērā, 1986. gadā piešķirtas 68 t, tātad pavisam 134 + 68 = 202 t. Par cepeškrāšņu piegādi Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrība patstāvīgi noslēdz līgumus ar pilsētas Sāgādes un sadales pārvaldi.»

Feļtonā bija minēts, ka Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrība šogad nav saņēmusi pietiekami daudz ugunsdrošo ķieģeļu, taču no b. G. Kudikova atbildes izriet, ka ķieģeļu pietiek. Kāds tad stāvoklis ir īstenībā?

Taisnība, 1985. gadā 134 t ķieģeļu netika izmantotas. Un arī nevarēja izmantot, jo ķieģeļus vajā-

dzeja saņemt visu gadu puslīdz vienmērīgi, bet divas trešdaļas no tiem piegādāja decembra vidū. Katrs domājošs cilvēks saprot, ka divu nedēļu laikā nav iespējams padarīt astoņiem mēnešiem plānotu darbu daudzumu. Tātad divas trešdaļas no remontējamām krāsnīm podnieki nepaspēja pārmūrēt, tās palika kā mantojums nākamajam gadam, un šogad jāpagūst pārmūrēt ievērojami vairāk krāšņu — pērn nepārmūrētās un

mūrēt iepriekšējā gadā nepārmūrētās?

Kas attiecas uz cepeškrāsnīm, tad arī šis jautājums, kā mēdz teikt, palicis gaisā karājamies. Feļtonā bija minēts, ka agrākajos gados Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrība saņēma skārdu un cepeškrāsnis izgatavoja savās darbnīcās, kas, starp citu, ir tehniski ļoti iekārtotas. Tāda kārtība bija ļoti izdevīga, jo darbnīcās izgatavoto cepeškrāšņu izmēri precīzi atbilda pārmūrējamai plītij, bet centralizēti piegādātās cepeškrāsnis bieži vien izrādās nepiemērotas. Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrībai jāsaņem arī pietiekamā daudzumā ūdens sildāmie katliņi, aizbīdņi jeb šīberi, troses, kā arī atbilstoša resursa stieples skursteņa tīrāmo slotu izgatavošanai. Kad tas beidzot notiks, par to b. G. Kudikova atbildē diemžēl nav ne vārda.

Taču mēs zinām, ka Rīgas pilsētas izpilddarbojība ir ieinteresēta, lai pavadītu ar krāsnis rīdzinieku dzīvokļos būtu kārtībā. Tāpēc cerēsim, ka dzīvokļu pārvalde neaprobežosies ar formālām atbildēm, bet palīdzēs Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedrībai visas sasāpējušās problēmas atrisināt pēc iespējas ātrāk.

A. VECKUMĒLS

šajā gadā remontējamās. Lūk, tieši te b. G. Kudikova aritmētiska izrādās, puķaini izsakoties, drusku nepareiza. Jā, 1986. gadā pārmūrējamām krāsnīm ķieģeļu pietiek (134 + 68 = 202 t). Bet ar ko pār-

— VAI KAS NOTICIS!
— JĀ, SOFERIM BRĪVDIENA.

G. VĪNDEDZIS

DOMU GRAUDI

Savu taisnību prata pierādīt vienīgi strīdos ar sevi.

Cieta sirds dažkārt labi sadzīvo ar lokanu mugurkaulu.

Klātesošos neaprunā, bet ej nu visiem klāt izstāvi!

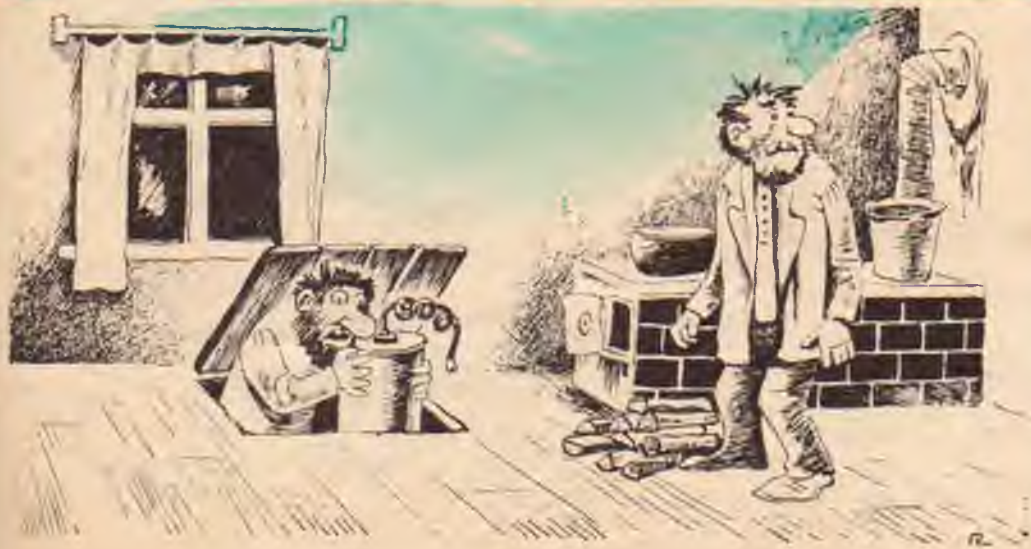
R. PRANAĪTIS

Ieguldīja savu artavu, bet aiznesa sabiedrisko.

Vārds «vecmāmiņa» mūsdienās ne-
nozīmē vecumu, bet profesiju.

Fakti ir stūrgalvīgi. Vēl stūrgalvīgāki
ir cilvēki, kas faktus pievelk aiz ma-
tiem.

V. OSTROVSKIS

— LIEKAS, KA MŪSU PUSĒ TĀ KAMPAŅA IR CAURI!

E. RUSMANIS

«Dadzis» žurnāla 6. numurā brīdināja, rūpīgi iepazīties ar Latvijas Dabas un pieminekļu aizsardzības biedrības Centrālās padomes izsludinātā konkursa «Palīdzēsim spānotajiem draugiem!» nolikumu. Pateicoties nolikumā īpaši akcentētai šīs palīdzības atspoguļošanas kārtībai labs un tiešams vajadzīgs pasākums tika pārslēgots ar papīru rakstīšanu.

Ir saprotams, ka paškritiska attieksme allaž ļauj noverst pielautās kļūdas un uzlabot darbu. Tai pašā laikā ir skaidrs, ka paškritiskā savu darbu vērtēšana ne vienmēr ir patīkamākais laika pavadīšanas veids. Par to liecina arī LDPAB Centrālās valdes pirmā vietnieka b. I. Putekļa parakstītā atbilde:

«Latvijas Dabas un pieminekļu aizsardzības biedrības Centrālā padome, iepazīsies ar rakstu «Dari, ko darīdams...», vērtē to kā vienpusīgu. Zēl, ka autors nav pacenties nopietni iepazīties nedz ar konkursa nolikumu, nedz tā norises gaitu un tādēļ konkursa jēga un mērķi palikuši neizprastli.

Konkursa mērķis bija ne tikai saglabāt ziedojošo putnu skaitu un veicināt to piebarošanu ziemas periodā, bet (...) izraisīt jaunatnes vidū dziļāku interesi par dabas aizsardzību un praktiski iesaistīt iedzīvotājus apkārtējās vides aizsardzībā. Lai vadītu konkursu un sniegtu praktisku un metodisku palīdzību uz vietām, biedrības CP prezidijs apstiprināja orgkomiteju, kuras sastāvā iekļāva republikā pazīstamus un zināšus dabas zinātnes pārstāvjus. Pieteikumi par piedalīšanos konkursā tika saņemti no vairāk nekā 300 individuālajiem un 100 kolektīvajiem dalībniekiem, kuri neuzskatīja, ka «vajag papīrus», bet interesantu un praktisku darbu.

Šā gada 24. aprīli biedrības CP prezidijs izvērtēja konkursa rezultātus un nolēma to turpināt. Nolikumu paredzēts papildināt ar atziņām, kuras radās konkursa organizēšanas gaitā.»

Bez šaubām, LDPAB Centrālā padome var nepiekrīt viena autora domām. Ši iemesla dēļ ar b. I. Putekļa atbildi tika iepazīstināti LDPAB Kuldīgas rajona nodaļas darbinieki. Viņu viedoklis ir šāds:

«Biedrības Kuldīgas rajona nodaļa nedomā apšaubīt nepieciešamību veicināt un aktivizēt pasākumus putnu aizsardzībai. Taču minētajā konkursā labs pasākums tiešām tika birokratizēts. Tā domājam arī mēs, daudzi Kuldīgas rajona putnu draugi. Lūk, konkursa nolikumā pieprasītā dokumentācija:

- 1) pieteikums;
- 2) vietas, teritorijas, apkārtnes apraksti;
- 3) barošanas vietas, raciona, režīma apraksti;
- 4) novērojumu dienasgrāmata;
- 5) barotavu apmeklējušo putnu sugu saraksti;
- 6) putnu kvantitatīvās uzskaites pa mēnešiem;
- 7) fotogrāfijas;
- 8) zīmējumi;
- 9) plāni;
- 10) shēmas;
- 11) grafiki;
- 12) citi materiāli.

Ja to visu nesauc par birokrātiju, tad vienīgi tas vēl varētu būt diplomdarbs bioloģijas studentiem.

Šīs sarežģītās papīru gatavošanas un arī būrišu gatavošanas pēc no mūsu rajona neviena konkursa atskaites uz Rīgu nenosūtīja, kaut gan putnu barošana kā ik gadus notika plašos apmēros. Par veikto darbu rajona skolas atskaitījās mutiski interesantajā Putnu dienas sarīkojumā Kuldīgā, kur iztikām bez papīru «smērēšanas», jo bija pietiekoši daudz praktisku pasākumu, kas putnu aizsardzībai deva vairāk nekā papīru gatavošana Rīgai.»

Ceram, ka LDPAB Centrālā padome vismaz savu rajona kolēģu domas neuzskatīs par vienpusīgām un, turpinot konkursu, papildinās to ar Kuldīgas putnu dienā gūtajām atziņām.

«DADZIS»

T. SERGIJENKO

NO KONKURSA MATERIĀLUS

ZIEDONIS PURVS

CIK VARIANTOS

DAUDZINĀTS...

Cik variantos daudzcināts
Un balsu balsis skaļās,
Ka grūti bērņus audzināt,
Jo laikmets tāds: nav vajās.

Viss trakas steigas spiedogots
Ar zīmogu, bet — šķību,
Jo nez vai prātu iedod gods
Par lepnu pārticību.

Pat nepārkāpjot likumus,
Var steigēt pa ceļu glumu,
Kur krietnu darba tikumu
Jau jūt kā netikumu.

Mēs dzīvi it kā nomājam,
Zņaudz parādi — vēl pērnē...
Par sevi gan mēs domājam,
Bet — cik par saviem bērņiem?

Un bērņi ļaun paši nu
Un ielien tēvu ādā:
Tos vizina ar mašīnu
Un citi par tiem strādā.

Kad pārskatām ar acīm tos,
Kam mulžās sviēdri lija,
Vai tajos elles gadsimtos
Mums vairāk laika bija?

Bet tēvi prata paaudzēs,
Kaut klausu nastu stiepa,
Sev dēlus, meitas saudzēt
Kā ozolus un liepas.

Nē, runāts tiek par lieku viss —
Nav laika deficīta...
Bet runātājs ir liekulis,
Kas dzīvot grib uz krītā!

Pie tādiem velti klauszināt,
Kam mantas prestižs svarīgs.
Tie, kuri gribēs audzināt,
Tie nerunās, bet darīs.

Dažs visu mūžunostrādā profesijā,
kuru tā arī neapgūst.

Godības! Kādreiz viens no dzerša-
nas paveidiem.

Godavārdu dod arī tad, ja citādi
nevar piēmanīt.

ANDRIS BRIEDIS

Tīrgū cilvēkus var labāk iepazīt nekā
baznīcā.

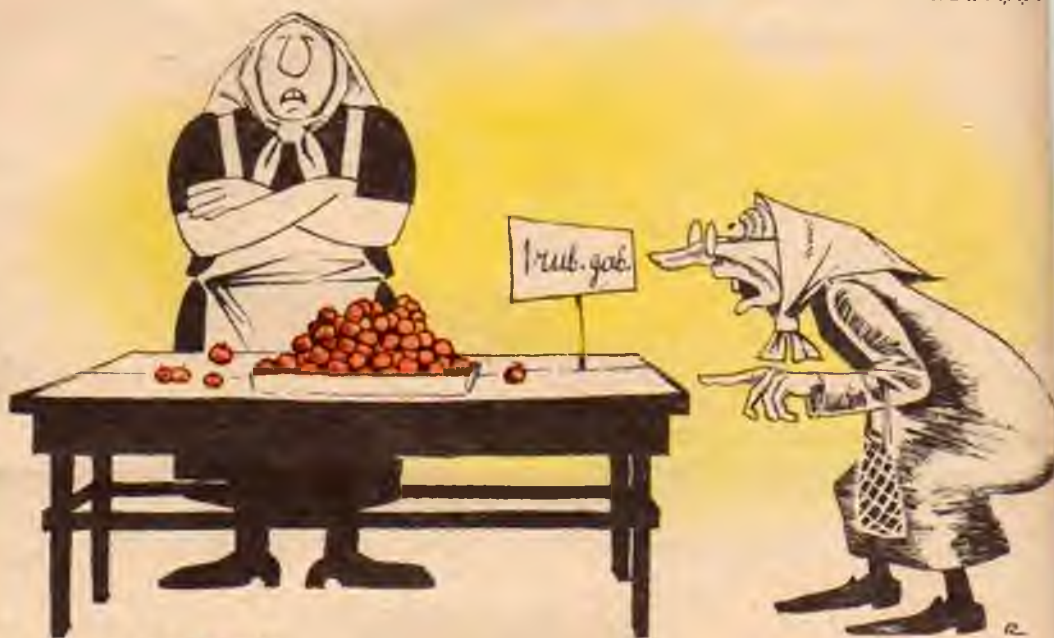
LEONS OZOLS

Par atradumu sauc to, ko visi meklē,
bet vienam tiek.

VILIS LIEPIŅŠ

J. BRINKIS

— VAI TAD KAUNA NAV!
— NAV, IR TIKAI PEPIŅI!

E. RUZMAHIS

PAR CIRPĒJIEM UN ĢĒRPAMIEM

Kopš pastāv pasaule, pastāv arī mūžsenā
aunu un cirpēju problēma. Un, ja zināmā sa-
biedrības daļā aunu nekad nav trūcis, tad
cirpēju — vēl jo vairāk.

Vēlajās vakara stundās, kad pie grādīgo
dzērienu veikalu durvīm velti grabināties,
bieži vien atrodas citas durtiņas, pie kurām,
klusinām piekļauvējot, izslāpusi dvēsele var
saņemt to, kas tai šajā grūtajā brīdī visvairāk
vajadzīgs. Par atlīdzību, protams. Par apcirpša-
nu. Gan jāsaka, šādu durtiņu kļūst aizvien ma-
zāk — Rīgas pilsētas Oktobra rajonā vien
vairs tās nevērs vaļā ne Agils Izmailovs
Lēdurgas ielā 16—17, ne vēl septiņi viņa ko-
lēģi no cirpēju cunftes.

Līdzīgs liktenis piemeklējis arī 160. vei-
kala Tvaika ielā 54 pārdevēju Irēnu Jaro-
šu. Būtībā viņa kļuvusi par nesavtīgas
izpalīdzības upuri: kāds nepazīstams cil-
vēks, kurš savu uzvārdu nav vēlējies izpaust,
atnesis uz veikalu un pārdevējai tikpat kā
uzdāvinājis 40 pudeles degvīna. Ko ar tām
darīt? Neiegrāmatotu un dievs vien zina, no
kurienes nākušu precī veikālā ilgi uzglabāt
nedrīkst, tāpēc I. Jaroša pieņēma Zālamana
lēmumu: šnabis jāiztirgo! Un gandrīz jau būtu
iztirgojusi arī, ja neuznāktu kontrole. Gan
jāpiebilst, ka šajā gadījumā cirpts netika —

par degvīnu, kas I. Jarošai bija nokritis, tā
sakot, no debesīm, viņa neņēma ne kapeiku
vairāk, nekā noteikts cenrādī.

Ne kapeiku vairāk neņēma arī veikala «Ara-
rats» pārdevēja Vitālija Jegorova un Preses
apvienības kioska pārdevēja Vilhelmine Hra-
miha par cigaretēm, kas viņām vairākus ga-
dus tika piegādātas tieši no Rīgas tabakas
fabrikas. Turklāt piegādātājiem, cigarešu līnī-
jas mehāniķim Arkādijam Poļeščukam, viņa
kolēģim Gitunikam Bagdasarjanam un mai-
ņas meistaram Sergejam Podorožņijam pa-
šiem prece nemaksāja neko — ja nu mazdru-
ciņ bailu. Taču, ja runa ir par 14 tūkstošiem
rubļu — tieši par tādu summu minētie meis-
tari bija apcirpuši fabriku —, tad jau bai-
loties būtu smieklīgi. Īpaša pamata bailēm
jau nebija tāpēc vien, ka fabrikas admini-
strācija un sabiedriskās organizācijas par ci-
garešu iztrūkumu necēla ne ausu. Diemžēl
pasaulē nekas nav mūžīgs — arī šie cirpēji
jau atrodas vietā, kurai logos arhitekti dro-
šības apsvērumu dēļ ieprojektējuši restes.

Tādējādi var teikt, ka cirpēju kļūst aizvien
mazāk. Gribētos cerēt, ka mazumā ies arī
cērpamo skaits.

B. KRASTIŅŠ

IDEJA

Spēle galīgi negāja no rokas. Ģibockis drebošā āža balsī blēja numurus, bet mēs, pavirši klausīdamies, bīdījām kartona ripuļus. Vienubrīd Ģibockis sāka atkārtot — trīspadsmīt, trīspadsmīt.

Mēs klausēdami saskatījāmies. Ģibockis vēlreiz sauca velna duci un tad, manāmi aizkaitināts, uzbrēca:

— Pīckar!

Pīckars saslējās, pablenza uz loto kartēm un piesarcis murmināja:

— Vail! Piedodiet... nepamanīju... otrā rinda...

Robim pietika. Viņš piecēlās un teica:

— Šitā, veci, nevar spēlēt! Nevienam neskatās uz cipariem, bet domā visiem zināmas domas. Ja tā, iešu vēlreiz meklēt.

Robis citīgi vandījās pa drēbju skapi, kumodi... Ielūkojās pat veļas kastē... Mēs ar gaidu pilniem skatieniem pavadījām katru Robja kustību. Beidzot viņš atlieca muguru un noslaucīja sviedrus no pieres.

— Nav! Gluži kā izslaucīts! Bet vajadzēja būt! Tā vien prāta, ka pagājušajā reizē pāri palika vesels trauciņš.

— To tu aizgrūdi tam blemberim, kurš remontēja bilžu kasti, — Pīckars bezcerīgi atmeta ar roku, — vienīgā cerība — paspēt uz bodi.

Visi kā viens palūkojās pulksteņos. Kur nu vairs! Tad jau vajadzētu skriet ar gaisa kuģi! Mums kļuva nāvīgi skumji.

— Varbūt uztrausim vēl kādu partiju? — Robis aizkapa balsī ierosināja. — Kam jāsauc?

Negribīgi gājām atpakaļ pie galda. Pēkšņi Pīckars palēcās uz vienas kājas un sāka klāpēt plaukštas kā Paula koncertā.

— Ideja! Kolosāla! Vienreizēja! — viņš sauca.

Mēs apstājām Pīckaru kā slīcēji glābšanas riņķi.

— Iesim šovakar uz restorānu! — Pīckars paziņoja. — Sapratāt?

Pirmais atbilde Ģibockis.

— Dullais! — viņš nikni pablenza uz ierosinājuma autoru. — Lai es visu vakaru nosēdētu pie simt gramieņiem? Tev, Pīckar, vajadzētu gāzt ar koku!

Pīckars pacēla roku, kā Ģibockis nost stumdam.

— Klausieties uzmanīgi! Mēs esam pieci vīri. Katram simt gramu — kopā iznāk akurāt pilna karafe. To šoreiz dzers viens no mums. Pārējie cienāsies ar marinētu siļķīti un malkos bērza sulu. Nākamsestdien, teiksim, Robim kārtā. Un tā līdz galam. Maksāsim uz galviņām, protams. Skaidrs?

Pīckara idejas vienkāršība mūs apžilbināja. Ar karafīti katram pietiks! Vēl pāri paliks!

Tai pašā sajūsmas vilnī izlozējām kārtību. Pirmais šovakar sāks pats Pīckars. Kā idejas autors. Nākošā reize pēc izlozes man...

Sestdien visi atkal sapulcējāmies pie Robja. Vientīgi Pīckars bija nokavējies. Laiku īsinādami, kavējāmies atmiņās, kā Pīckars dzēra, cik laimīgi smaidīja, cik sirsnīgs bija...

Sāka krēslof. Mūsu draugs nez kur bija aizķeries. Tāpat četratā izspēlējām pāris loto partiju. Pīckars nerādījās.

Ģibockis nervozi trinās sēdeklī, tad paziņoja:

— Ejam, puikas! Izgudrotāju laikam sieva nelaiž. Cik ilgi varam gaidīt?

Restorānā pie galda zem palmas sēdēja Pīckars un vēl četri tipi. Tiem rokās sulas glāzes, bet Pīckars, manāmi piesarcis, lēja no karafes glāzītē un pacilāti murmināja:

— Pavisam vienkārša lieta, vai ne? Šoreiz es, pēc tam izlozēsim, kurš nākošajā vakarā. Par ideju, zēni!

PE ŽOGEM

Pavēl nāc gar ost uz mājām.
Acs kļuv plāts ka bērndārž log.
Kas te nokrit man pe kājem!
Pārlīdes pār beton žog!
Bus kas labs — man sajūt nāss.
Ka ta! Lērums ananāss.

Pusdienslaike, dūkdams base,
Sole gar gals kombināt.
— Ve tas tu! — āz žog kāds prase.
Attēc: — Es kā nagliņš klāt!
Ta pār žog man des luņķs svled,
Mudig paduse tos spied.

Mān slev Lotlīš pukste sērig:
— Pārliek ananāss un gāj!
Izraisīt var dizentēri,
Āzvedis es tante dāj.
Vienatne mān bezmiegs lenc,
Un ta sakārejes menc.

Speciāl pierms gaismiņš ciere
Pe to žog, kur zveinīk flot.
Koč kas lec no gals tieš pīere.
Atšjuk sēds. Vo jes! Mān Lot!
Slev tap sarkan, bet es — bāls.
Skandals sanāc kolosāls.

— ANNIŅ, TAVA KOLOSĀLĀKĀ ĪPAŠĪBA IR, KA TU PROTI KLAUSĪTIES.

I. MELGAILIS

— LIECIES MIERĀ, ES NEEJU PIE VECMĀMIŅAS, BET UZ GROZIŅU VAKARU!

VIKTORIS SOLOVJOVS RINDĀ STĀVOT

— Kurš pēdējais? — Kampars jautāja, piegājis pie rindas, kas slaidā lokā vijās veikala priekšā.

— Tā vien rādās, ka visi mēs esam pēdējie, — norūca pavecs, rupjiem bārdas rugājiem apaudzis tēvainis.

— Kāpēc tūlī tik drūmi? — atsaucās jauns, zilā uzvalkā ģērbies cilvēks. — Dzīve taču ir jauka! Vajag tikai palūkoties apkārt — cik visur daudz skaistuma! Bet jūs runājat tā, it kā būtu jau norakstīts. Stundu pastāvēt rindā — nu kas tur liels? Pienāks jūsu kārtā un varēsiet ņemt, ko sirds vien tiko. Ja vēl būs kas palicis, protams.

— Tu te spriedelē tā, it kā es stāvētu pēc minerālūdens. Labipais atradies!

— Es neteicu, ka pats būtu labāks, — jaunais cilvēks atcirta. — Kaut gan, atšķirībā no citiem, rītos nekad neaizmirstu noskūties. Un protu savā apkārtne saskatīt daiļo.

— Liela muiža! — tēvainis noburkšķēja. — Pazīstam tāds! Stāvi pie ratiem!

— Skatos uz jums un brīnos, — Kampars ieminējās. — Kāpēc jānervozē? Viss taču ir labi un pareizi. Aterieties, kā bija vēl nesen — atnāci rīta agrumā uz veikalu, paņēmi pāris

dienā atkal. Cilvēciski atpūsties neiznāca laika. Bet tagad cita lieta: Kamēr sagaidi pulksten divus pēcpusdienā, kamēr izstāvi rindu — jau vairs negribas, jau vairs galva nesāp. Paņem savas pāris pudelītes alus un ej uz māju, pie televizora.

— Kā nu kuram, — jaunais cilvēks negribēja piekrist. — Jums varbūt galva vairs nesāp, bet citiem, tieši otrādi, sāp vēl vairāk. Lūk, piemēram, neskūtajam biedram.

— Nu ko tu man piesienies? Domā, es par tevi sliktāks? Paskatišos, palūkošos, ko te dod, un iešu prom — arī varbūt daiļo apgūt. Tikai ne tadā vizē, kā tu to dari... — Stāsti vien! — zilā uzvalkā īpašnieks nosmīnēja.

Rindā stāvošie pamazām tuvojās letei. Kampars žvadināja sauja — sīknaudu un jau iepriekš izjuta prieku, ko viņš gūs no divām pudelem «Kurzemes alus».

Pienāca brīdis, kad jaunais cilvēks, pasniedzis pārdevējai divas sarkanās naudas zīmes, saņēma pudeli konjaka. Ar bārdū noaugušais tēvainis izbolīja acis, kaut ko noburkšķēja un, kad pienāca viņa kārtā, nobēra:

ŠAŠLIKS KRĀSLAVIEŠU GAUMĒ

Var jau būt, ka vainīgas bija pašas aitas... Ja tās neizskatītos tik kārdinoši, nekāda likuma pārkapšana nenotiktu.

Bet sākās tā. Krāslavas rajona padomju saimniecības «Kapiņi» ciltslietu zootehnikē Alla Nartiša un galvenā zootehnikē Natālija Pripačkina rūpēdamās par sabiedriskā ganāmpulka pieaugumu, nopirka no pilsones A. Mihejevas divas aitas. Nopirka un gribēja vest uz saimniecības fermu, kā tas notiek tajās reizēs, kad pie darījuma ir klāt lopiņu pieņemšanas komisijas locekļi. Bet te, kā par neļaimi, Alla Nartiša vēlreiz paskatījās uz aitām un viņai saskrēja siekalas mutē.

— Vai, dieviņ, kas par mantu! — viņa iesaucās. — Kā radītas šašlikiem!

Arī galvenā zootehnikē bija tādās pašas domās. Tāpēc tālākie notikumi risinājās ātri un gludi.

Aitas nogādāja uz Nartišas tēva V. Dorogokupeca mājām. Viņš tās nokāva. Sadalīja gabalos. Un mielasts varēja sākties.

— Paga, paga... — pēkšņi ierunājās galvenās zootehnikes Natālijas Pripačkinas sirdsapziņa. — Nesmuki iznāk: padomju saimniecība samaksās Mihejevai pāri par divsimt rubļiem, bet tās aitas apēdīs mēs vienas pašas. Jāpie-dāvā gaļa arī draudzenēm. Tā būs godīgāk!

— Lai notiek! — piekrita ciltslietu zootehnikē Alla Nartiša un piedāvāja pamieļoties ar aitas gaļu arī agronomei S. Stivrinai, vetdarbiniecēm M. Lukjanovičai un V. Bojarunai, dispečerei S. Kokorišai un vēl dažām citām. Neviena atteicās.

Kad par gaļu bija saņemti 62 rubļi, pēkšņi ierunājās arī ciltslietu zootehnikes Allas Nartišas sirdsapziņa:

— Paklau, Natālij, tas nebūs smuki, ja mēs galas naudu pie-savināsimies, — Alla Nartiša savas šaubas izteica draudzenei. — Padomju saimniecība jau tā izdeva pāri par divsimt rubļiem... Es domāju, šī nauda jāieliek kasē! Tā būs godīgāk!

— Pareizi! — piekrita galvenā zootehnikē Natālija Pripačkina. — Un, lai revidentiem nebūtu pie kā piekerties, sastādīsim aktiņu, ka Alla Nartiša ir nopirkusi no saimniecības divus izbrāvētus jērus un samaksājusi par tiem sešdesmit divus rubļus!

Kad arī šī formalitāte bija nokārtota, mielošanās varēja sākties.

... Un tomēr beigās gribas piebilst, ka vainīgas bijušas ne tikai aitas, bet arī padomju saimniecības «Kapiņi» grāmatvedes, kas, kārtodamas atskaites papīrus, dīvainā kārtā nebija jutušas šašlika smaržu.

NEREDZ, KAS DEGUNA GALĀ

— Pagaidiet! Pagaidiet! — kad mašīna jau sāka kustēties, pēkšņi atvērās Ezernieku padomju saimniecības kantora durvis un uz sliekšņa parādījās direktors J. Zariņš. — Braukšu arī es uz Daugavpils starprajona kurināmā bāzi! Bez manis jums neiztik! — viņš paziņoja šoferim un ierausās kabīnē.

Šoferis izbrīnījās. Pieprasījums par malkas piešķiršanu Krāslavas rajona padomju saimniecībai «Ezernieki» jau atradās viņa kabatā. Taču priekšnieks visu zina labāk. Tāpēc stūres vīrs neko ne-teica, tikai piedeva gāzi.

— Ja bāzes darboņi gribēs tev iesmērēt sliktu malku, tad es pats ar viņiem parunāšu! — britiņu vēlāk direktors paskaidroja savas braukšanas iemeslu. — Pēc pieprasījuma parakstīšanas tūlīt arī apskatīsim piešķirto malku.

Par laimi direktoram ar bāzes vīriem nevajadzēja runāt. Šoferis pats visu nokārtoja. Un, kamēr mašīna, priecīgi ducinādama, ripoja uz norādīto iecirkni, direktors, labā omā būdams, mazliet iesnau-dās. Viņš pamodās, kad mašīna sasniedza brauciena galamērķi.

Tad izrāpās no kabīnes, sāka rūpīgi pētīt piešķirtos kokus.

— Re, cik labi, ka es tev braucu līdz! Skat, kādu malku viņi mums šoreiz iedevuši! — direktors priecīgi sacīja, galīgi piemirsis, ka pats nemaz nav runājis ar kurināmā bāzes vīriem. — Netrūkst ne bērzu, ne citu labu koku!

Te direktors sāka uzmanīgi skatīties apkārt, iepleta acis, tad sa-rauca uzacis un nāca šoferim virsū.

— Kas tie par dumjiem joki-kiem? — viņš dusmīgi vaicāja. — Tu taču esi atvedis mani uz mūsu pašu saimniecības teritoriju! Tas ir Ruskulovas iecirknis, kas PMK vīriem jāmeliorē!

— Biedri priekšniek, es nemaz nejokoju! — šoferis nobijies taisno-jās. — Daugavpils Starprajonu kurināmā bāzes priekšnieki man šo iecirkni ierādīja. Teica, šeit esot veseli deviņi simti kubikmetru labas koksnes...

Te nu rakstītājam mazliet jāat-vainojas lasītāju priekšā. Patiesībā tāds gadījums nav noticis... Bet varēja notikt! Krāslavas rajona pa-domju saimniecībā «Ezernieki» (direktors J. Zariņš) un «Krāslava»

(direktors V. Ģeiba), kā arī kol-hozā «Putj Leņina» (priekšsēdē-tājs J. Ratnieks) ir prāvas platības, kurās ielānāta meliorācija. Uz tām aug koki. Kad koki pirms me-liorācijas uzsākšanas jānovāc, sākas nebeidzams ķīviņš. PMK-14 priekšnieki prasa, lai kokus novāktu saimniecības. Saimniecību vadītāji savukārt cenšas panākt, lai šo dar-bu veic melioratori.

Tai pašā laikā gan PMK-14, gan Krāslavas rajona saimniecībām ir vajadzīgs kurināmais vai koksne. Pērn, piemēram, Daugavpils Starprajonu kurināmā bāze Krāslavas rajona padomju saimniecībām un kolhoziem ir piešķirusi 718 un saimniecību iedzīvotājiem — 1347 kubikmetrus koksnes. Arī PMK-14 ir pieprasījusi koksni tehnisko skaidu ražošanai. Tāpēc, tikko krās-laviešiem ievajagas koksnes, mašīnas brauc uz Daugavpils Starpra-jonu kurināmā bāzi. Bet koki, kas atrodas pašu deguna galā uz me-liorējamajām platībām, tiek no-gāzti, sastumti kaudzēs un beigu beigās sapūdēti.

J. JUZEFS

— RE, KĀ IR, KAD PRECAS MANTAS DĒĻ! JĀKAUNAS NO CILVĒKIEM!

D. BREIKSS

SAUSA PIRTS

Siguldas pirti pēršanās bieži vien notiek sausā. Lāvas ir, slotas ir, vīri arī ir, bet ūdens nav.

— Sausā pirts ir lieliska! — viens vīrs apmierināti nokrekšķinās. — Un par šo jaunumu nav jā-saka paldies ne Rīgas rajona iz-pildkomitejas dzīvokļu un komunā-lajai nodalī, ne Siguldas Komu-nālo uzņēmumu kombinātam, bet tikai mums!

— Mēs to nokārtojām spoži! — otrs viņam piekrit. — Vispirms jau pirti atstājām vecos, aizsērē-jušos ūdensvadus. Drošības dēļ izmetām arī rezervuārus, kas bija paredzēti ūdens uzkrāšanai sa-strēgumstundām. Un ar to lieta darīta! Siguldā šogad pārsvarā ir darbojusies sausā pirts!

— Man tomēr liekas, ka pirts darbiniekiem un citiem pirts ap-meklētājiem nezin kādēļ ir aiz-spriecumi pret sauso pirti, — tre-šais piesardzīgi ieblīst. — Neviena taču mums nav devis tiesības mest laukā rezervuārus un nelikties ne zinis par ūdensvadiem. Ka tikai sausā tiekam cauri...

— Nerausties, — pirmals ap-sauc trešo. — Visdrošāk sausā tiek cauri tad, ja ūdens nav! Tā kā tas ir šai pirti!

Atliek piebilst, ka vienīgie sau-sās pirts cienītāji ir Rīgas rajona sadzīves pakalpojumu kombināta vadība.

M. KLIJANS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Ko tu darīsi, ja atradīsi uz ielas desmit dolārus! — tēvs jautā dēlam.

— Paturēšu sev kā kabatas nau-du.

— Nē, dēls, šī nauda jāaiznes uz policiju un cilvēki tad teiks, ka tu esi godīgs zēns. Bet ko tu da-rīsi, ja atradīsi desmit tūkstošus dolāru!

— Aiznesīšu uz policiju.

— Nekādā gadījumā!

— Bet tad jau nevienš neteiks, ka esmu godīgs zēns, tēt.

— Blēņas! Kad cilvēkam ir des-mit tūkstoši, tad ir pilnīgi vienalga, ko citi par viņu runā.

Meteoroloģiskajā birojā zvana telefons.

— Hallo, vai varat svētdienu ap-solīt siltu un saulainu!

— Protams. Un cik personām, lūdzu!

Miris slavens aktieris, kurš bijis arī kaislīgs mednieks. Runātājs pie kapa aizkustinošā balsī saka:

— Tu esi miris, dārgais kolēģi, bet tēli, kurus tu atveidoji, un zaķi, kurus tu nenomēdīji, dzīvos tā-lāk...

SŪDZĪBA

Godājamais biedri! Griežos pie jums ar sūdzību sakarā ar nelikumību un patvaļu, kas pieļauta attiecībā pret manu personu un kuras rezultātā esmu zaudējis ieņemamo amatu, kas man sniedza ne vien morālu, bet arī materiālu gandarījumu.

Man pārmeta nepārdomātu kadru politiku, sliktu izraudzīto darbinieku raksturu pārzināšanu un tā tālāk un tamlīdzīgi. Es kategoriski nepiekrītu! Lūdzu, spriediet paši! Pēdējā laikā pēc mana ieteikuma tiešām tika pieņemti darbā galvenais grāmatvedis un saimniecības daļas vadītāja. Ar pilnu atbildības sajūtu paziņoju, ka gan viens, gan otrs principā bija pozitīvi cilvēki. Mana mamma, kuru pieņemu saimniecības daļas vadītājas amatā, vienmēr izcēlusies ar teicamām ekonomes dotībām, stingri vadot ģimenes saimniecību, ko, starp citu, var apliecināt visi kaimiņi, kuru sarakstu pievienoju. Kļūmes darbā viņa pieļāva ne jau aiz ļauna prāta, kā apgalvo daži nekompetenti aprunātāji, bet pieredzes trūkuma dēļ, jo nekad agrāk nebija strādājusi. Nu, bet ja runa ir par galvenā grāmatveža izvēli, tad uzreiz atkrit jebkuras tenkas par to, it kā es viņu slikti pazītu. Es tak viņu zinu no bērna autiņiem, jo galvenais grāmatvedis ir mans brālis! Kas attiecas uz zināmu jucekli uzskaitē un dažām nepatīkamām kļūdām atskaitēs, tur vainojama pārlika uzticēšanās vietniecei, tas ir, bijušajai sievai, vieglprātīgai un aušīgai būtnei, ar kuru brālis nupat izšķīrās. Un pavisam nepamatoti, es pat teiktu, mulķīgi, ir man adresētie apvainojumi sakarā ar kasieri. Jā, viņš patiešām pazuda zilajās tālēs kopā ar prāvu summu naudas. Atzišos, es pieņemu viņu kā atālu rada-gabalu, bet, izrādījās, čūsku azotē biju sildījis! Viņam nebija nekādu asinsradniecības saišu ar manu seno dzimtu (savu ciltskoku dodu pielikumā), tik vien kā nejauša uzvārdu sakritība. Bet pretenzijas pret manu meitu? Ko gan komisija drīkst pārvest, ja meita vispār dzīvo citā pilsētā! Uzprasiet kuram katram manas nodaļas darbiniekam — vai kāds viņu pēdējā pusgada laikā ir kantorī redzējis? Nevienš!

Es varētu minēt vēl duci citu piemēru, kas pierādītu mana darba novērtējuma aizspriedumaino un tendenciozo raksturu. Bet, jādomā, pietiek.

Tāpēc lūdzu jūs pamatīgi iedziļināties manā sūdzībā un atjaunot nepamatoti atņemtajā amatā! Radniekus darbā var arī nepieņemt. Neiebilstu.

S. VINDEDZIS

— VAKAR ATNĀCIS SADZĒRIES, TAGAD SAŅEM SABIEDRISKU NOSODĪJUMU.

PĒDĒJĀ IZEJA

Nu jau daudzus gadus Rīgas 8. vidusskolas skolēni un skolotāji lietainā laikā pēc stundām no skolas nāk ārā salījuši, tāpēc steigšus mājās, lai izdzertu zāļu tēju un silti satītu kājas.

Varētu, protams, likties divaini, kāpēc viņi nāk salījuši. Nesēž taču zem klajas debess. Jumts jau ir virs galvas!

Bet ja šis jumts ir caurs?

Loģiski spriežot, šādā gadījumā varētu būt divas izejas. Vai nu lietainā laikā skolas solos sēdēt lietusmēteļos, virs galvām turot ietussargus, vai jumtu salāpīt.

Tā kā stundās skolēniem jābūt Izglītības ministrijas apstiprinātās formās, pirmais variants atkrit. Atliek jumtu labot.

Bet, lai jumtu salabotu, atkal ir divas iespējas. Vai nu noorganizēt vecāku talku un kokiņiem spēkiem aizlāpīt jumta caurumu, vai arī atrast kādu būvorganizāciju, kas varētu eikt jumta remontdarbus. Un pārskaitīt tai epieciešamos līdzekļus.

Tā kā Rīgas 8. vidusskola ir vēstures piemineklis un jumta remontam der vienīgi ārnīni, darbu veikšanai vajadzīga augsta kvalifikācija. Tātad talka atkrit. Atliek meklēt kompetentu organizāciju. Un pārskaitīt līdzekļus.

Taču, lai sameklētu kompetentu organizāciju, atkal var iet divus ceļus. Vai nu griežos pēc palīdzības Celtniecības ministrijā, vai i sava rajona Remonta un celtniecības par-lde.

Tā kā rajonā remontu veic attiecīga Remonta un celtniecības pārvalde, Celtniecības ministrijā, protams, nav ko meklēt. Palīdzība jāprasa Oktobra rajona Remonta un celtniecības pārvaldei. Un līdzekļi jāpārskaita tai.

Kad līgums laimīgi noslēgts un līdzekļi pārskaitīti, sākas cerību pilns gaidīšanas laiks, kurā atkal ir divas iespējas. Var gaidīt vienā mierā — gan jau būs, gan jau līdz rudenim darāmo padarīs. Bet var arī ik dienas apvaicāties, kā meistariem sokas.

Tā kā vecā patiesība — kas sevi neatgādina, tiek ātri aizmirsts — visiem labi zināma, pirmā iespēja neder. Skolas vadībai atliek nemitīgi taujāt: «Nu, kā ar darbiem?»

Ja katru dienu tā ir jautāts un katru dienu saņemta atbilde: «Vēl nevaram darbus sākt. Celtni gan atsūtīja jau maija mēnesī, bet diemžēl nav kas to uzstāda», vēl arvien ir divas iespējas. Var bezspēcīgi noplāst rokas, var arī meklēt tādu organizāciju, kas celtni mācētu uzstādīt.

Un tad pienāk brīdis, kad divas iespējas vairs nerodas, jo Rīgā nav tādas organizācijas, kas izdarītu tik ārkārtīgi sarežģītu darbu — uzstādītu liftveida celtni. Tāpēc skolas vadībai atliek viena iespēja — lūgt Izglītības ministriju izpēmuma kārtā atļaut Rīgas 8. vidusskolas skolēniem lietainā laikā stundās sēdēt lietusmēteļos. Un turēt atvērtus lietussargus.

U. MEZAVILKS

KLEKSĪŠI

«Rakstnieks darbā vienlaicīgi parāda revolūciju un arī dažus revolucionārus.»

tūlīt sāku nodarboties ar augstlēcšanu, ko daru vēl tagad, tikai drusciņ augstāk.»

«Jaunam sportistam daudz kas ir aizliegts, bet visvairāk dzeršana un nemācīšanās.»

«Miera laikos zaros čivina putniņi un plāvās ganās aitiņas, bet kara laikā tas viss ir otrādi.»

«Dežurējošie skolēni katru dienu apzinīgi izmazgā klasi, ko paši ir neapzinīgi piemēsojuši.»

«Aspazijas lugā «Zaudētās tiesības» nav runa par tiesību atņemšanu, bet par sievietes pagrimšanu, jo toreiz šoferi un automašīnas vēl nebija izgudrotas.»

«Kad mūs no bērnudārza pirmo reizi aizveda uz stadionu, es tur

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis A. BARISJANS.

— ES, AGRONOMS BŪDAMS, NEMĀKU ZOBUS ASINĀTI!
— PASAUC SAIMNIECĪBAS ZOBĀRSTU. VIŅŠ PAŠLAIK SKAITA CĀĻUS!

E. RUSMANIS

A. POTEMKOVSKIS
«Szpilki», Varšava

KALAFJORS

Sākām runāt par kādu Dvuzdaņski, tāpēc ka viņš parādījās restorānā «Kokoss».

— Interesanta persona, — dzejnieks Košons sacīja. — Rij karbonādi, bet viņa bērni staigā pa pilsētu basām kājām.

— Varbūt tas nav taisnība, — pāns Kucja iebilda.

— Taisnība gan, — baronese Solovejčika teica. — Karbonāde ir ar sautētiem kāpostiem. Es taču redzu. Vēl viņam piedevās ir kaut kādas nūdelītes.

— Es domāju bērnus, — pāns Kucja aizrādīja. — Var jau būt, ka viņi nestaigā basām kājām.

— Varbūt arī nestaigā, — dzejnieks Košons piekrita. — Bet, vispār ņemot, tas Dvuzdaņskis ir mīklaina persona. Kalafjors Dvuzdaņskis. Kas par vārdu!

— Viņa vārds ir Klavikords, — Potašonksis paziņoja.

— Klavesīns, — baronese Solovejčika izlaboja. — Bet arī tas skan muļķīgi. Klavesīns Dvuzdaņskis...

— Varbūt to ir vērts noskaidrot? — Bezpalčiks ierosināja.

— Nedomāju vis, — baronese Solovejčika sacīja. — Runā ka viņš sitot...

vojot ar sievasmāsu. Sievasmātei viņš nozadzis kabatas pulksteni. Viriešu.

— To es neesmu dzirdējis, — dzejnieks Košons teica. — Visumā ņemot, viņš tiek uzskatīts par kārtīgu cilvēku.

Potašonksis iesmējās.

— Aizņem un pēc tam neatdod. Vairākiem cilvēkiem izkrāpis naudu, apsolidams dažādus atvieglojumus, kad jāiegādājas viriešu krekli.

— Varbūt tā ir, bet varbūt arī nav, — dzejnieks Košons prātoja. — Galu galā mēs neko konkrētu nezinām.

Baronese Solovejčika paraustīja plecus.

— Protams, — Bezpalčiks teica. — Visvienkāršākais būtu pavaicāt pašam.

Viņš piecēlās un apsedās pie pana Dvuzdaņska. Drīz viņš atgriezās.

— Es noprasiu bez aplinkiem, — viņš teica.

— Un? — baronese pānteresējās.

— Kārtīgs vīrs.

— Vai tiešām? — Potašonksis brīnījās.

— Tiešām gan, — Bezpalčiks sacīja. — Viņš visu godīgi apstiprināja.

Pie reizes arī noskaidrojās, ka pana Dvuzdaņska vārds ir Kalistrads. Ar «d».

Kad...

MĀCĪSIMIES DŽINKSTĒT!

Tiem, kas cīnās ar pārspēku, pats galvenais ir saglabāt mieru un vēsu prātu. Šo patiesību gribas lieku reizi atgādināt tūristiem, mežstrādniekiem un melioratoriem, jo viņiem diendienā jāatstāt masveidīgi odu uzbrukumus.

Saglabāt mieru un vēsu prātu ir jo svarīgi tāpēc, ka tūristus, mežstrādniekus un melioratorus pamazām pārņem pesimisms. Viņi jūt, ka cīņa pret odu miljardiem agri vai vēl uel beigsies ar sakāvi. Pesimismam diemžēl ir zināms pamats, jo repelentu, respektīvi, aerosolu, kas atbaidaodus, veikalos parasti nav. Vairākkārt izteikti ierosinājumi, lai republikas Ķīmisko tautas patēriņa preču ražošanas apvienība beidzot ķertos pie repelentu izgatavošanas, taču ķīmiķi līdz šim atbildējuši ar strupu «nē!». Apvienības galvenais inženieris b. G. Fomins pērn paskaidroja, ka sakarā ar specializāciju repelentus izgatavos citur.

Pret specializāciju nekādu iebildumu nav un nevar būt, bet šajā lietā ir mazs āķītis — republikas tirdzniecības organizācijas repelentus no citurienes saņem tik nēcīgos daudzumos, ka tūristi, mežstrādnieki un melioratori faktiski tiek atstāti odu žēlastībai. Diemžēl asinskārie kukaiņi žēlastību nepazīst.

Tomēr stāvoklis bezcerīgs nav un pesimismā krist nevajag. Entomologi jeb kukaiņu pētnieki jau sen ir atklājuši, ka odi ārkārtīgi baidās no tā sauktā trauksmes signāla — džinkstēšanas zināmā tonkārtā. Tāpat mums atliek vienīgi iemācīties pareizi džinkstēt, un odi muks pa gabalu.

Līdz ar to pilnīgi atkritīs vajadzība pēc repelentiem.

— KĀDĒL JŪS NEVERAT VALĀ IZSTĀDI!

— NAV ATNĀCIS MĀKSLAS ZINĀTNIĒKS, KAS IZSKAIDRO BILDES!

G. BERZINS

KAS JĀPĒTA ZINĀTNIĒKIEM!

Ar skumju nopūtu jāatzīst, ka daudzas mūsu daļā dzimuma pārstāves neiekļaujas svara normās. Citiem vārdiem, tās mazdrusciņ ir par korpulentām. Lai novērstu šo nelielo trūkumu, Rīgas piena kombināts ar ļoti gaumīgu reklāmu sievietes aicināja vairāk lietot vājpiena dzērienu «Vasara». Tās daļā dzimuma pārstāves, kas dzers «Vasaru», uz galvošanu kļūs slaidas un burvīgas.

Diemžēl un ak vai! Vājpiena produktus korpulentās dāmas var nopirkt tikai tajā gadījumā, ja tās nestrādā. Kā to saprast? Ļoti vienkārši — diētiskajos veikalos piena produktus rītos jāatved līdz septiņiem trīsdesmit, bet tos parasti atved starp desmitiem un divpadsmitiem. Kad dāmas, kas grib no-

vājēt, iet uz darbu, vājpiena produktu veikalos vēl nav, kad viņas nāk no darba — vairs nav. Kādas tam ir sekas, mēs jau minējām...

Ko šajā sakarībā saka fiziologi un dietologi? Viņi, loģiski sprieddami, nākuši pie secinājuma, ka Rīgas piena kombināta vadība laikam vēl nezina, ka veikalam vājpiena produkti tiek piegādāti neregulāri un nēcīgā sortimentā. Naivie zinātnieki! Par šo jautājumu žurnālisti raksta jau gadiem, taču nekas nemainās. Kāpēc nemainās? Lūk, tieši to zinātniekiem reizi par visām reizēm vajadzētu izpētīt!

A. ISAIS,
zinātnu kandidāts

— MANAI VECMĀMIŅAI ASTOŅDESMIT GADI UN VISI ZOBI VESELI!

U. MEZAVILKS

JASENS ANTOVS
(«Staršēl» Sofija)

VAI TEV IR TĒVOCIS, MĪLAIS DRAUGS!

Es, mīlais draugs, nemilu šahu. Tanī ir kaut kas negodīgs un pat nelietīgs. Tu ilgi un klusi apdomā, kā savam pretiniekam aizlikt priekšā kāju, kā iedurt viņam nazi mugurā. Un visu laiku mīļi smaids, it kā tas, kurš sēž tev pretī, būtu tavš miesīgais brālis, ar kuru jaunais liktenis tevi bija ilgus gadus šķīris. Man patīk atklātā cīņa — tankš! Un vēlreiz — ankš! Un kurš tad paliek kājās, tas paliek. Pretinieks ir jāgrābj aiz rīkles un tūlīt jāgāz zemē, nevis kaut kā pieklājīgi un smalki...

Protams, viss, ko nupat teicu, ir tikai nāksliniecisks tēls, jo, runājot vispār, šahs atrā ziņā ir patikama spēle. Bet es runāju par avu dzīvi, kurā netiek domāts divdesmit līvu gājienus uz priekšu, kur nav ne epriekš iestudētu atklātņu, ne smalku kombināciju galotnes. Bez šaubām, ir cilvēki, kuri visu dzīvi spēlē šahu. Nakti viņš nevar izmigt, jo moka šaubas, vai dienā ir izdarīts izpazīstamais gājiens, vai ir pietiekami noietni vērtēts pretinieka gājiens. Tāpēc no ita viņus moka galvas sāpes, viņiem ir ļaunā zīme acīm un jauno darba dienu viņi ārtējo reizi sāk ar figūru salikšanu, aprēķiniem, gājieniem un kombinācijām.

Bet, kad es ceļos augšā, man ir sārti vaigi un acis mirdz kā bērnam bīžu grāmatās. Naktī mu gulējis kā susuriņš, kā nevainīgs jēriņš. Es nelauzu galvu par gājieniem un netaisu

kombinācijas. Es izmantoju vienu paņēmienu — ar dūri pa galdu!

Zināms, sišana pa galdu tāpat ir literārs tēls. Patiesībā iztieku bez jebkādas sišanas. Man ābols pats krīt zemē — tīrs darbs un nekādu sarežģījumu.

Kur šo tehniku esmu iemācījies? Nekur. Pats izdomāju, dzīvi vērodams. Vēroju, domāju un izdomāju.

Es izdomāju sev tēva brāli. Varenu tēvoci, tēvoci priekšnieku. Sacerēju viņam biogrāfiju, pacentos, lai tanī būtu spožas lappuses. Apviju ar lauriem, savīknēju virs galvas spožus nimbus. Uzcēlu uz pjedestāla, izdauzināju pazīpu vidū. Un sāku izmantot.

— Tev būs... — man saka.

— O, ne jau man! — es saku. — Es vakar runāju ar tēvoci...

— Jā, jā, — man saka, — bez šaubām, mēs to ņemsim visu vērā, bet vai tomēr...

— Protams, ņemiet vērā, — es saku. — Tāpēc ka, runādams ar tēvoci...

Un ābols zara galā sāk šūpoties.

— Vārbut tomēr... — man saka.

— Bet lūzdu, — es pasmaidu. — Tikai paturiet vērā, ka mans tēvocis...

— Kā tad, kā tad, — viņi saka, — vai gan mēs...

— Mēs jūs, — es saku, — bet arī viņš. Vai tad...

Un ābols jau raisās no zara. Tāpēc ka tiem, kuri ar mani runāja, bail pat no tēvoča ēnas.

— Tādā gadījumā, — man saka, — mums būs jāpaskatās...

— Paskatieties, — es saku. — Tēvocis skatījās, kāpēc lai jūs neskatītos?...

Un ābols nokrīt zemē.

Tā ābols pie abola, skaties — jau vesels kurvis. Tādā nozīmē, ka nu jau visi rēķinās ar tēvoča brāja delu, tas ir, ar mani.

Dažiem tas nepatīk, bet ko tu dariši! Ja viņiem būtu tēvocis, es darītu tāpat. Tāpat, tiklīdz es ieminos par tēvoci, cilvēki, kuriem to saku, tūlīt sāk bibināt: «Vajadzēs paskatīties...»

Protams, ka paskatīsimies... Un ābols nokrīt! Ak, jūs, eleganto gājienu kombinētāji, jūs taču gudrojat, kā šodien izturēties pret mani, lai rit mans tēvocis savukārt labvēlīgi izturētos pret jums...

Tikai viena lieta man kremit sirdi: ak, kāpēc es pie reizes neizdomāju mātes brāli! Lai pie gadījuma varētu purināt ābeli nevis ar vienu, bet divām rokām. Jo nevar zināt, vai pret mani arī ko neizperina...

Bet, starp citu, nav ko čīkstēt, ir ļoti tāpat. Un tev, mīlais draugs, vai tev ir tēvocis?

Z. HITBOVA

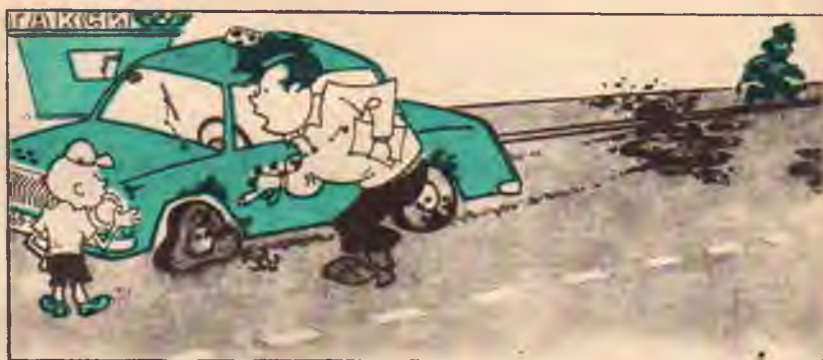
VARU IEDOMĀTIES, KO TU DARI, KAD TEVI KRITIZĒ PADOTIE...

V. BIBIŠEVŠ

— DARBA JĀNĀK LAIKUS! TAVA VIETA JAU IENEMTA!

A. ALEŠIČEVŠ

— KAS PĀRDŌRA RIEPU!
— VIENS DUBĻIEM NOTĀŠKĪTS ONKULĪTIS.

E. DISAJEVS

— KAD BŪSI BEIDZIS, PASAKI! MĒS TE LIKSIM CAURULVADU.

M. NASIBULLINS

BEZSIRDĪBA

Glēdisa īsti neņēma galvā savu lielo, liktenīgo sašķēšanos ar Agatonu. Ko, viņš domā ierobežot Glēdisas meklējošo garu šaurā mājās aplocīnā! Vai tad pilnīgi nepietika, ka īsi pirms apprecēšanās Glēdisa bija pat sākusi strādāt? Un tagad viņai vakaros būs jātaisa Agatonam ēst? Prātā nenāk! Sākumā, protams, viņa mēģināja ar labu. Kā visas levas meitas viņa bija gājusi diplomātijas kursus un atgādināja Agatonam sirmveco patiesību, ka vakariņas saprātīgi domājot cilvēks novēl savam ienaidniekam. Agatons klusēja, bet šī klusēšana nebija uztverama kā piekrišana. Tad viņš ietaujāja, vai Glēdisa domājot, ka viņš varbūt esot lācis, kurs varot iztikt, ķepu zīdams? Glēdisa aplūkoja savu mīlo un sacīja, nē, lācis viņš tiešām neesot. Agatons nosprauslājās, un tonakt viņi pirmo reizi kopš savas kopā saiešanas gulēja atsevišķi, Agatons uz kaut kāda dīvanīņa, kurš tā kunkstēja, ka Glēdisa acis nevarēja aizvērt. Darbā viņa bija eļļīgi pūcīga un, kad darba laiks beidzās, negāja vis mājās, bet uz ķīniti. Tur viņa sastapa draudzeni un aizgāja pie tās, un draudzene viņai teica, Glēdisai jāiekarojot savas neatkarības statusus tagad vai nekad!

Un, ja par neatkarību varēja saukt to, ka Glēdisa citudien atradās tiešā ceļā uz mammas mājām, tad izkarojusi viņa laikam bija gan.

Kā sākumā sacīts, Glēdisa neko vis nenožēloja. Ja vīrietis kaut kādu biezpiena sacepumu vai ko tamlīdzīgu vērtē augstāk par savas sievas labsajūtu, tad nav vērts, ka tādu vīrieti turpmāk vairs pieminam. Lai viņš iet pupās! Glēdisas mammai ir smuks dzīvoklītis, un Glēdisa dzīvos tur, kamēr Agatons, rūgtas asaras raudādams un galvu ar pelniem kaistīdams, uz ceļiem neatvilksies pie viņas, un arī tad viņa nepiedos uzreiz, viņa apdomāsies un uzstādīs savas prasības.

Mamma nebija sevišķi priecīga, savu pie vīra aizdoto (pareizāk laikam būtu teikt atkal atpakaļ atgūto) meitu ieraugot. Viņa jautāja, ko tas nozīmē, un, kad nu Glēdisa atklāti un godīgi pateica, mamma sāka kliegt, kur gan Glēdisai esot galva! Glēdisa atteica, galva viņai esot vecajā vietā. Un viņa neesot nekāda senlaiku turku verdzene, ka iešot pakļauties visām vīra iegribām.

Mamma jautāja, kas tās par iegribām. Glēdisa teica, viņš esot firāns, un vispār. Un viņš pret Glēdisu nekrietni izturējies.

— Ko? Nekrietni? Pret manu bērnu? — mamma iepleta lielas acis un ķēra ar roku pie sirds.

— Jā, — Glēdisa apstiprināja un izspieda uz apaļā vaidziņa apaļu asariņu.

— Tā! — mamma nobrēcās un arī sāka raudāt. Kad viņas bija tik tikām izraudājušās un iedzērušās tēju (Glēdisa gribēja kafiju, bet mamma teica, kas vēl ne, tavā stāvoklī!), mamma vaicāja, kā Glēdisa iedomājoties savu tālāko dzīvi. Un kad viņa iešot pie Agatona atpakaļ.

— Nemūžam! — Glēdisa strikti paziņoja.

Mamma ieteica apdomāties. Šķirtene ar bērnu esot pavisam kas cits nekā šķirtene bez bērna. Un, ja Glēdisa domājot visu mūžu dzīvot mammai uz kakla...

— Es taču strādāju! — Glēdisa protestēja.

— Strādā, jā, — mamma nošņaukājās. Glēdisas karjerai pašreizējā darbā viņa paredzēja drīzu galu. Glēdisa vēl nebija atradusi nodarbošanos, kas atbilstu viņas augstajam kultūras līmenim. Glēdisa gaidīja, vai mamma neteiks vēl ko, bet tā klusēja, šķiet, domāja. Tas ir uz labu, Glēdisa priecājās. Kad domā, vienmēr var izdomāt kaut ko derīgu. Gan jau mamma arī izstukos. Un, vispār, skaidrāks taču par skaidru, ka Agatonam drīzumā uz ceļiem jāierodas šurp lūgt piedošanu. Vai vismaz ceļa pēdējais posms jānošļūc uz ceļiem. Tad, Glēdisa domāja, viņa varētu arī piedot.

Agatons nešļūca. Viņš šodienīgi piezvanīja pa telefonu un apvaicājās, kad Glēdisa domājot nākt mājās. Tik prasti!

— Tad, kad tu būsi nožēlojis savu nekrietno izturēšanos, — Glēdisa atbildēja, neslēpdama trīs balsti.

Agatons sacīja, lai taču Glēdisa beidzot māžoties. Glēdisa atteica, viņš esot necilvēks. Agatons norūca, katrs varot kļūt necilvēks, ja viņu ilgāku laiku tur bez ēšanas.

— Tad, lūk, kāpēc tu mani precēji! — Glēdisa iesaucās.

Glēdisa nolika klausuli. Nu, nosvieda, ja gribat zināt precīzi. Tad Agatons piezvanīja vēlreiz, bet Glēdisa sacīja, viņš esot piedzēries, ar piedzērušu viņa nerunānot.

Agatons bija skaidrs kā mikroskopa stiklīšs. Viņš ļoti apvainojās un paziņoja, ka tādā gadījumā...

Glēdisa viņam ieteica iet pie velna. Iespējams, Agatons arī bija devies turp, jo nākamo divu mēnešu laikā no viņa vairs nepienāca nekādas ziņas. Mamma drusku nervozēja, bet vai šādā reizē viņa drīkstēja savai meitīnai ko uzstāt? Paziņām viņa stāstīja, Glēdisas vīrs izrādījies īsts Zilbārdis. Paziņas nopriecājās, ka Glēdisa tikusi cauri ar sveiku ādu, un arī mamma ar laiku sāka ticēt savam stāstījumam. Varbūt viņa tomēr būtu piespiedusi mīļos bērnus salabot, bet tad Glēdisai piedzima burvīga meitenīte, un nu mamma ne ar vārdu vairs nepārmeta, ka meita aizskrējusi prom no bērna tēva.

Kad Glēdisa ar mazo kukainīti pārrādās mājās, mamma staroja un teica, nu tikai viņām sākoties dzīve. Glēdisa aizdomīgi raudzījās uz balto kūniņu, kas īsajā ceļā līdz mājām trīs reizes bija sākusi blaut, un gaidīja, kad tas notiks ceturto reizi. Kūniņa nelika gaidīt, un Glēdisa vilcinādamās sāka tīt to vaļā. Mamma skatījās, skatījās, tad izrāva mazulīti Glēdisai no rokām un pavēstīja, ka Glēdisa no bērniem neko nesaprot.

Glēdisa pavirzījās malīnā, atviegloti nopūzdamās. Kādu brīdi viņa lūkojās, kā mamma tur ņemas, tad viņai apnika. Mamma tina kukainīti un pūta vien aizgrābtībā.

— Paskaties, cik viņa ir debešķīga, — mamma dūdoja, — ak tu manu kukainīti! Kādu vārdu mēs viņai dosim?

Glēdisa mammai par lielu izbrīnu piezīmēja, ka pie vārda došanas būtu nepieciešams arī Agatons. Mamma tūlīt pārgāja uz citu tēmu. Kukainītim pierīte esot uz mata tāda pati kā Glēdisas nelaika tētiņam, bet vispār... jā, esot taču pieredzēts, ka meitenes atsitoties tieši vecmāmiņās... jā. Kad kukainītis ielaidsnā snaudās, mamma apsēdās Glēdisai blakus un jautāja:

— Nu, vai tagad mums nesākas īsta dzīve?

Glēdisa pagrozīja galvu un painteresējās, vai nederētu piezvanīt Agatonam. Lai gan viņš, protams, uzvedies vairāk nekā... tad tomēr...

— Ko tu vēl neiedomāies! — mamma sasīta rokas. — Vai tev pašlepnuma nemaz vairs nav? Kam tev viņš vajadzīgs? Mēs varam dzīvot kā divi... — te viņa apdomājās, — kā trīs balo-dīši!

— Jā, — Glēdisa piekrita ne pārāk liksmā balsī. — To mēs varētu gan.

Pie sevis viņa nolēma, jāzvana Agatonam, cik vien ātri var.

Mājās Agatons nebija sazvānāms. Kur viņš daudz apkārt, Glēdisa jautāja sev un tālruņa klausulei, no kuras varēja izspiest tikai žēlus pīkstienus.

Mamma ucināja kukainīti, kuram vajadzēja dot vārdu. Glēdisa mēģināja iestāstīt sev, ka viņai kļājas superlabi, nekādu rūpju, pie bērna pat roka nav jāpiedur, ko jūs, mamma viņai to nemaz neļāva, mamma teica, Glēdisa nemāko! Mammās klasiski kārtīgas dzīvoklis bija pārvērties, visur plandījās mazbērna veļas baltie karogi, bet tie neiezīmēja padošanos, nē, mamma bija sākusi cīņu par neierobežotām tiesībām uz mazmeitu. Kukainītis vēl nebija pavēris acēles, kad jau nonāca mammas rokās, un, kad mamma, no darba pārradusies, padzirdēja to čīkstam, ai, kas tad Glēdisai bija jādzird!

Bērnu mamma nosauca par Evu. Tas esot saīsinājums no Genovevas, tā viņa Glēdisai paskaidroja. Jo viņas sirds sakot, bērnam būšot grūtumu pilna dzīve.

Glēdisa bilda, pie vārda došanas tomēr vajadzējis Agatona padoma.

Mamma paskatījās uz Glēdisu tā, it kā tā nupat nosaukusi kāda maz pazīstama piektās dinastijas Ēģiptes ķēniņa vārdu. Visa viņas sejas izteiksme kļāji liecināja, ka nekādu Agatonu viņa neatceras, visticamāk, nekad par to nav dzirdējusi.

— Bet ja nu Agatons ierodas un...

— Manu mīlo Eviņu es nevienam neatdošu! — mamma draudīgi iesaucās.

— Nu, man jau arī vēl ir kāda teikšana, —

— Dzīvo tikai nost, vai es ko? Dzīvojiet abas, un līdz manai nāves stundīnai!

— Bet mamma, — Glēdisa sacīja un aprāvās, viņa nezina, ko teikt tālāk. Mamma zināja, viņa pateica uzreiz, lai Glēdisa nedomā nekus, viss ir kārtībā, viņa un bērns pie vietas, un vai mamma viņas nevarot apgādāt? Un nevienam nav ko vidū jaukties.

Mamma izskatījās barga. Glēdisai sāka drebēt zods. Viņa raidīja slepus skatienus uz Evas gultniņas pusi. Bet mamma stāvēja gultnīnai priekšā, un, kad viņa noliecās tai pāri, no Genovevas atvasinātā Eva sāka priecīgi ķērkst.

— Mans bērns, — Glēdisa sacīja.

— Vai tad es ko? — mamma omulīgi atbildēja un sāka mazuli šūpot. — Nu paskaties tikai, viņa, palaidniece, taču mani pazīst, re, kā smejas!

Glēdisa nesmējās. Pēc trim dienām mamma notvēra meitu, kad tā gribēja iziet no mājas, lai nosūtītu vēstuli pilnīgi liekam Agatonam. Mamma vēstuli saplēsa un vēl uzmina ar kāju.

— Lai es tādas mulķības vairs neredzētu!

— Mamma! — Glēdisa ieraudājās, un varbūt mamma būtu ieklausījies, bet viņai nebija laika, Eva šņaukājās, un tā bija droša zīme, ka drīz brēks. Ar bērnu rokās mamma iegāja blakusistabā, un Glēdisa varēja nodoties sūram pārdomām. Viņa atcerējās dienas un mēnešus, pavadītus kopā ar Agatonu, un tagad tie viņai vairs nelikās tik slikti. Ja tā padomā, savā ziņā tie bijuši pat labi, Glēdisa drīkstēja izteikt savas domas, viņa drīkstēja tās aizstāvēt! Protams, Agatons pieprasīja no viņas, lai gatavo ēst... bet varbūt viņš vakaros tiešām bija pelnījis pašst, viņš jau tik čākli strādāja...

Glēdisa sarūgtināta piesita kāju pie grīdas.

— Ko tu tur daudzies! — nekavējoties atsauca no otras istabas. Glēdisa atmeta galvu. Izskatījās, ka viņa atrastos liela lēmuma priekšā.

Un kā nu tur bija, kā nebija, bet vienā sestdienas pēcpusdienā pie viņām ieradās Agatons. Viņš atnesa puķes, varbūt pat drusku par daudz puķu, un tad jau jūs varat iedomāties, cik puķu īstenībā bija atnesis Agatons, jo parasti nevienam par puķēm tā nesaka. Un vēl viņš bija atnesis lielu rotātu torti. Bet pats galvenais, viņš bija atnesis tādu ļoti kautru piedošanas lūgumu.

Glēdisa neizturēja pirmā, viņa apraudājās un gribēja mesties Agatonam ap kaklu, tikai mammas brīdinošais skatiens viņu pēdējā mirklī atturēja.

Otrā neizturēja mazā Eva, viņa sāka brēkt, un, ak vai, kā mamma paskatījās uz Agatonu, cik rūgtu pārmetumu pilns bija šis skatiens! Un, kad nu Agatons pirmajā brīdī vēl nesaprata, viņa teica, lai eksnots ejot vien mājās, paldies par apciemojumu, bet pēc viņa te gan neesot nekādas vajadzības. Tas esot paša dieva pirks, ka viņi izšķērušies, jauni cilvēki vēl, lai nu Agatons veidojot savu dzīvi tālāk, kādu vēloties...

Agatons aizgāja sakumpis, kā pārpilnu kartupeļu maisu plecos nesdams. Tomēr vēlāk Glēdisa saņēmusies sacīja mammai, tā vis nevajadzējis, Agatons nemaz...

Mamma atteica, Agatons esot gan. Viņš, lūk, esot bezsirdīgs nelietis. Glēdisa teica mammai, ģimene paliekot ģimene. Un tad mamma nolēma Glēdisai priekšā savu krājgrāmatīņu, tā piederēšot Glēdisai, un viss, kas te apkārt, un viss, ko mamma vēl nopelnīšot, arī piederēšot Glēdisai, un, vai zināt, mamma pelnīja labi, es neteikšu cik, jo to skaidri nezina nevienam, arī finansu nodaļa ne, bet maz tas nav, jūs varat ticēt! Lai tikai Glēdisa sēžot mājās un nekad, nekad vairs nepieminot Agatonu! Un mamma nepārdzīvošot, ja Glēdisa ieminēšoties par projām iešanu.

Glēdisa arī šķita nomierinājusies un nerunāja vispār vairs neko. Mamma viņai pie supersmalakas šuvējas pasūtīja supersmalku mēteli. Viss bija tik labi, ka...

... ka mamma bija šausmīgi pārsteigta un satriekta, kad kādu dienu, no darīšanu gaitām mājās pārnākusi, gaitenītī uz galda atrada zīmīti, ko bija rakstījis Glēdisas drebošā roka. Zīmīte vēstīja, ka Glēdisa aizbēgusi pie Agatona, līdzī panemot, tas bija briesmīgākais, Evu. Un atpakaļ mamma Glēdisu vairs nedabūšot, no Glēdisa svinīgi apsolot. Un to supermēteli Glēdisai nemaz nevaicānot vairs

— MUMS PIE PIRKSTIEM NEKAS NEVAR PIELIPT — MĒS MAZGĀJAM ROKAS NEVAINĪBĀ!

D. BREIKSS

U. MEŽAVILKS

SKĀBĀ REAKCIJA

Kā tas iznāk, kā ne, bet lauksaimniecības darbinieku apspriedēs laiku pa laikam dzirdami arī šādi prāta vārdi:

— Neaizmirstiet par lauku kaļķošanu! Kaļķošana neitralizē augsnes skābumu, uzlabo tās ķīmiskās, bioloģiskās un fizikālās īpašības!...

Īsi sakot, pēc kaļķošanas laukos ābolīnš augs griezdamies un citi kultūraugi arī — veldrē spiezdami. Tas viss ir jauki. Tikai nezin kāpēc dažām klausītājam sejā parādās skāba izteiksme. Nē, nē, lūdzami nepārprotiet! Agronomi nav pret šo svarīgo pasākumu. Gluži otrādi. Viņi ir gatavi gandrīz vai cepuri noņemt un klanīties par katru kaļķu tonnu, kas nonāk uz tīruma.

To pašu gatavi darīt arī cukurfabrikā laudis. It īpaši laikā, kad jāsāk gatavoties jaunās cukurbiešu ražas pārstrādāšanai, bet rūpnīcas sētā vēl stāv filtrkaļķu kalni no iepriekšējās sezonas.

Vasaras sākumā kaļķu netrūka arī Liepājas cukurfabrikā. Runājām par to ar šā uzņēmuma direktoru N. Popovu.

— Kas tiesa, tas tiesa, — viņš teica. — Pašlaik gan vērums ir izkustējies no vietas un kaļķi tiek izvesti, bet...

Bet tas notika tikai pēc tam, kad Valsts agrorūpnieciskā komiteja visai rosīgi pārci-

lāja šo jautājumu savā kolēģijas sēdē. Diemžēl tā tas iegājies no gada gadā — kamēr pērkonš nenorūc, tikmēr neviens neizbīstas. Tikai, kad ūdens jau smeļas mutē, tad visi sāk raut, ko spēdami.

— Ir daži sevišķi sāpīgi apstākļi, par kuriem gribētos runāt, — savas rūpes izteica Liepājas cukurfabrikas direktors. — Viens no tiem ir iekraušanas tehnika. Tās pagaidām trūkst. Tiesa, pēc tam, kad Valsts agrorūpnieciskā komiteja sapurināja apkārtnes rajonus un saimniecības, radās vairāk transporta mašīnu. Tikai ne jau visas tās ir vienādi piemērotas un pareizi hermetizētas. Es neņemos izdarīt tālejošus secinājumus, bet iespaids ir tāds: no dažas kravas labi ja puse nonāk līdz laukam. Pārējā daļa izbirst pa ceļam...

— Un vēl par transportu, — b. Popovs turpināja. — Mēs nesapējam tik daudz transporta no 16. autotransporta kolonnas, cik pieprasām. Tāpēc arī, tuvojoties cukurbiešu pārstrādes sezonai, dzenam kopā mašīnas no tuviem un tāliem uzņēmumiem. Tomēr autotransportu varētu izmantot arī lietderīgāk... Pārstrādāšanai sapējam no saimniecībām cukurbietes ar divdesmit piecu līdz divdesmit deviņu procentu zemes piemaisījuma.

Jāsecina, ka bez jēgas un vajadzības tiek vadāts tūkstošiem tonnu smilšu. Līdz ar to dedzināta degviela, bezjēdzīgi deldētas detaļas un nolietotas automašīnas, kuras galā šodien tik vajadzīgas filtrkaļķu izvešanai un par kuru trūkumu tā sūdzamies...

Visu to kopā saņemot, iznāk, ka vairāku iestāžu reakcija uz filtrkaļķiem ir un paliek skāba. Ja šinī lietā ir kaut kas darāms, tad, šķiet, par to jādomā un jāgādā visu gadu. Nevis tad, kad neizvestie kaļķi kalni draud aizkavēt jaunās ražas pārstrādāšanu.

A. KNIEDE

SASTATNES

Ielūkojušies Biķernieku ielas 12.b nama pagalmā, varbūt pirmajā brīdī neko ievērtības cienīgu nepamanīsim. Pagalms kā jau pagalms — divi vecā parauga zaporožeci, sastatnes ap māju.

Sastatnes ap namiem parasti mēdz uzcelt, kad mājas fasādi gatavojas tīrīt, remontēt, krāsot — kā nu kuro reizi. Šo namu, teorētiski ņemot, ne remontēt, ne krāsot vēl nevajadzētu — tas ekspluatācijā nodots tikai 1972. gadā, tāfād ir samērā jauns. Taču ne jau vienmēr ir jāskaita gadi, ne jau tie ir galvenais.

Īsi sakot, 1983. gada vasarā Energētiskās celtniecības tresta Rīgas mehanizētās kolonnas vīri Biķernieku ielā 12b atveda celtniecības mehānismus, dzīvojamās vagoniņus, granīta šķembas un ap māju uzcēla sastatnes. Šim gadam tas arī bija viss.

Nākamajā gadā rosība sākās no jauna. Atveda mehānismus, kas pirms ziemas iestāšanās bija aizgādāti projām, studentu celtnieku vienība sījāja un skaloja granīta šķembas. Notika gatavošanās lieliem darbiem.

Bet pēc tam atkal iestājās klusums, jo pa šo laiku bija noskaidrojies, ka mājai ar vienkāršu apmetuma atjaunošanu vien nepietiek. Bija kļuvis zināms, ka, ēku būvējot, lietoti slavenie «Spartaka» ķieģeļi, kuru bēdīgās kvalitātes apcerēšanai savā laikā patērēts ne mazums papīra un tintes. Sākās apsekošanas, tehnisko risinājumu meklēšanas, sarakstīšanās un atrastīšanās posms, kas vēl aizvien turpinās un kuru laikā par kaut kādiem remontdarbiem nevarēja būt ne runas.

Bet, kamēr instances meklē optimālos variantus, sastatnes stāv. Par to var pārliecināties ikviens, kas ielūkosies Biķernieku ielas 12.b nama pagalmā.

Z. PLATAIS

SMIEKLI NĀK...

Dārgākā manta Ķikšu goda istabā bija lielā petrolejas lampa ar baltu kupolu vai, kā mājās teica, — kupeli. Lampu aizdedza tikai svētku vai ciemiņu reizēs. Tālab lep-nās lampas apkopšanu — cilindra un kupeles pucēšanu Vace nevienam citam neuzticēja. Ikdienā lampas stāvēja skapja augšā.

Reiz vēlā rudenī atkal bija gaidāmi gašķi — laikam Gaili no Tribunavas. Vace nocēla lampu un nolika to uz galda. Gāja uz virtuvi, kur izmazgāts uz vadža pie plīts vecais priekšnieks. Gadu gaitā tas bija novalkājis mīksts un plāns — kaut vai ausī bāz. Tīri labs tādas dārgas mantas pucēšanai. Atgriezās ar priekšautu istabā un — ko tu neteiksi — uz kupeles vidus nez kur gadījusies zilā muša. Sen jau mušu laiks pāri, bet šī tup un kustina visas sešas kājas. Kā tur lai sirds neaptekas! Vace gāza ar priekšautu nelūgta-jai viesīgai. Taču — vai pats velns bija priekšnieka kabatā zvīrgzdu ielīcis. Noskanēja tinkšķis — kupele pārpīsa uz pusēm un tās, pret galdu atsizdamās, sašķīda vēl četrās daļās. Zilā muša aizlaidās un paslēpās sīpolu virtēnē pie sijas. Vace atkrita uz soliņa, pacēla rokas pret griestiem un teica vārdus, kurus pēc tam Ķikšos daudzi atkārtoja:

— Smieklī nāk — jāsmejas! Bet raudāt gribas...

Tā radās mūsu mājas paruna pie smalkās lampas kupola drumslām.

Trāpa vecaistēvs Andris, kārkls cirzdam, kājā: bija uz vāveri bērza skatu pacēlis — ko šī tur šmīkstina. Par kājas īkšķi jau nekas — sadzīs! Bet jaunās pastalas purns pušu... Smieklī nāk — jāsmejas! Bet raudāt gribas... Par pārcirsto pastalu Jūle galvu vis neglaudīs.

Vai arī citreiz — kaimiņu runcis uzrāpīs ābelē pie strazda būrīša. Tūlīt bāzīs ķepu pēc strazdu lēnēm. Vai tur laika domāt? Andris ar vēzu laiž sābru runcim. Kaķim netrāpa, bet vēza ar slaidu loku taisni ķēķa logā. Kā par nelaimi dubultlogs nav izņemts — divas rūtis ārā...

Un ne jau tikai vecajam tēvam tā! Iet Alekss meitās uz Rumpāniem. Ceļš pazīstams, suns pazīstams, tikai ej nu saziņā — varbūt Duksim zobi niez, bet jaunās sukna bikses saplēstas un kājā arī ķer... Par pēdējo nieks — kāja sadzīs.

Bet bikses tikko Dindu Rains sašuvīs — uz kapusvētkiem varētu braukt, precībās doties... Un tā klibo Alekss atpakaļ, mātes teicienu skaitīdams. Raudāt jau neraud, bet smieklī tāpat nenāk.

Arī man šis teiciens ir noderējis. Kaut vai tai reizē, kad no Alsviķa balles piesačījos rītausmā klases biedreni Līksmu uz divriteņa stangas vest. Vai nu man spēka maz, vai mans «ozolnieks» nestiprs? Bet laimīgi braucām tikai līdz ceļa līkumam. Tur, kā pagriezu roguļus, — kaut kas noknikšķēja un stūre nost. Ritenis gāzās, es vienā grāvja pusē, meitene otrā. Piecēlusies viņa paskatījās uz mani kā uz kādu tārpu, tad pazuda miglā. Bet es dzinu mājās velosipēdu. Nolaustā stūre kladzēdama sitās pret rāmi... Un ne jau tikai vienreiz tā...

Jā, nav slikts teicamais. Arī šodien. Lai arī tagadējie jaunieši vairāk raud par kāju kā par pašuvi, lai arī tagad divriteņa vietā meitas vizina ar žiguliem. Vai nu maz brīžu, kad tu stāvi uz ceļa un skaties, kā rīta miglā pazūd tava gaišā cerība.

Vienam radagabalam senlaikos uznākusi miršanas reize pašā ābelziedā. Neko darīt. Tēvs sev glabāto zārku nonesis no bēniņiem dēlam. Vērsi bērēm nokāvis, alu izbrūvējis. Sabraukuši bērnieki no trim pagastiem. Vecais Sakvārnis rījā nelaiķim atvadu vārdus sacījis:

— Bēdīgi jau ir, ka tev, Jēkub, pašā darba laikā zārkā jāgulstas. Sieva neapņēmta, bērni nepagādāti...

Un tai pašā vietā Sakvārņa runāšanā uzkritusi pelava Jēkubam uz deguna. Laikam caurvējš no ārdiem nopūtis. Vai jūs kādreiz esat dzirdējuši, kā šķauda mironis? Bērnieki mukuši, kur kurais, viens pat iesprūdis šaurajā rījas lodziņā. Bet nelaiķis cēlies augšā un vēl piecdesmit gadus nodzīvojis...

Jēkuba tēvs, izslavēts skopulis, toreiz sacījis tos pašus Ķikšu Jūles vārdus:

— Smieklī nāk — jāsmejas! Bet raudāt gribas! Ja pa riktīgam nemiri, kāpēc mēs to vērsi pavasarī kāvām un iesalu alum ķēztijām?

Tā reti gadās, bet, ja iznāk, tad smiesimies! Vēl jau mūsu lampas kupele vesela. Vēl jau varam arī mēs Kaulaino aizšķaudīt projām!

AK, NABAGA SUNS!

Labprāt apmeklēju visādas tautas saiešanas. Vai tie būtu koku svētki Šlupfenburgā, vai zirgu tirgus Hāvelbušā, vai laulību tirdziņš Ronhauzenā, braucu uz turieni, iejuku ļaužu drūzmā un piedalos priekšos, kas šādos gadījumos sit augstu vilni.

Nesen iegriezās kādā suņū izstādē. Tur bija pārstāvēti pat stirnpiņčeri un bernardinieri — suņi ar dziem ciltskokiem, nevis šādi tādi sušī, kas ap laternstabiem šņurkājās.

Atzišos, vislielāko prieku man sagādā suņu saimnieki — viņu līdzība ar saviem četrkājainajiem draugiem. Tas vien ir ieejas maksas vērts!

Tātad, ieeja. Pie kases sēdēja divi vīri vidējos gados. Vienam augums kā ņūfaundlenderam, otrs izskatījās pēc putnu suņa. Starp citu, viņš tad nu bija vienīgais putnu suns šajā izstādē. Acimredzot suņu audzēšana un kopšana lieliskā veidā nav nemaz tik vienkārša.

Iegādājos izstādes plakātu. Uz tā bija attēlota aitu suņa galva. Tāpat kā iepriekšējā gadā. Daudzi aitu suni uzskata par suņu karali, bet es to nesaprotu.

Arī manam kaimiņam ir aitu suns. Viņš slēpjas zem galda, kad televīzijas joku lugā parāda, piemēram, runci.

Protams, dzirdēts, ka ir arī drosmīgi aitu suņi. Daži pat sargā uzņēmumus. Un tad nav vairs tik vienkārši aizstiept kādu dēli vai vēl ko, it īpaši, ja suns tevi nepazīst.

Taču atgriezīsimies pie izstādes. Iegāju aiz nozogojuma un biju pārsteigts: cik daudz suņu! Kārlis, kas bija atnācis man līdzī, ieminējās:

— Šite nav berlīnieši vien. Te sabraukuši kranči arī no Saksijas un Tīringas.

Ieklausījies daudz balsīgajā rīešanā, atzinu, ka viņam ir taisnība.

Ikvienai suņu sugai izstādē bija iekārtoti ar virvēm norobežoti, boksa ringiem līdzīgi kvadrāti, tā dēvētie parādes laukumi. Pa tiem nosviduši skraidīja vīrieši un sievietes, vilkdamī sev pakal ņurdošus četrkājainus, kurus vērīgi pētīja žūrijas locekļi. Ievēroju, ka viena dalībniece izskraidīja kādu figūru daudz labāk un veiksmīgāk nekā viņas suns. Taču galvenais tiesnesis pakāpeniski pazemināja atzīmi, līdz beidzot viņu nobīdīja pēdējā vietā. Neesot izlīdzināta suņa gaita, vilkunagi skrapstot, aste esot par īsu un vispār suns varējis uzvesties sausāk.

Man tas šķita gauži aplam, tāpēc skaļi iesaucos:

— Ja uzstājas tāda sieviete, vai nav vienalga, kāds tas pluskis izskatās!

Atskanēja vispārēji smieklī. Kārlis klusi aizrādīja:

— Necel brēku! Te ir suņu skate, nevis skaistuma karalienes vēlēšanas.

Gājām tālāk. Kur vien griezāmies — visur suņi. Erdelterjers, Tibetas klinšu suns, Pekinas balstsuns un, vilks viņu zina, kā tos visus sauc. Tur vieza zobus pretī arī tādi nezvēri, kādus tumšā vietā negribētos sastapt. Piemēram, skotu vai iru ganu suns. Precīzi vairs neatceros, kā viņu sauca. Tas tik bija zvērs! Bāskervilas briesmonis, salīdzinot ar šo, izskatītos pēc noplukuša virtuves blodlaizas! Un šī nezvēra īpašnieks! Taisni jābrīnās, cik daudzi vīri un sievietes bija līdzīgi saviem četrkājainajiem draugiem vai arī otrādi.

Kāda dūšīga sieva ar apaļu galvu un milzīgām krūtīm izskatījās uz mata tāda pati kā viņas milulis. Starp citu, viņai mugurā bija no uzkārtas suņa vilnas adīts bezrocis. Es ilgi un uzbāzīgi raudzījos uz šo dāmu, cerēdams, ka viņa sadusmosies un parādis man mēli. Diemžēl tas nenotika.

Tomēr vislabāk šai izstādē man patika tie bagātīgi apviltojie četrkājaini, kuriem, esmu pārliecināts, pats saimnieks nespēj atšķirt priekšu no pakajas. Un ja nu šādam dzīvniekam appliek kakla siksnu nepareizā galā? Tad pastaigas laikā tam jāpārvietojas atpakaļgaitā. Tāpēc jau laikam arī mēdz teikt: ak, nabaga suns!

PORNOGRĀFISKĀ POLITIKA

Dažādu komiteju, asociāciju un līgu skaits ASV daudz neatpaliek no iedzīvotāju skaita valsti.

Pēdējos gados īpaši strauji vairojas «politiskās rīcības komitejas». Tās darbojas, ja tā var teikt, divos virzienos: no vienas puses šīs komitejas aizstāv to dibinātāju biznesmeņu naudas maka intereses, cīnīdamās par viņiem izdevīgu likumu pieņemšanu. Bet, no otras puses, tās istajā brīdī atceras labvēlīgi noskaņotus kongresmeņus: dod līdzekļus vēlēšanu kampaņām, rīko viņiem par godu banketus, maksā milzu honorārus par katru nieka uzstašanos.

So komiteju autoritāte un, ja vēlaties, lietderības koeficients krasi aug, ja to locekļu vidū ir kaut viens senators vai pārstāvju palatas loceklis. Arī vispiešardzīgākie aprēķini rāda, ka

pērn uz katru kongresmeni iznāca desmit «politiskās rīcības komitejas».

Par vienu no tām ir vērts pastāstīt īpaši. Tā ir Politiskās rīcības komiteja Franklina aizstāvēšanai. Nē, ne, runa nav par cieņas apliecināšanu vienam no Amerikas Savienoto Valstu dibinātājiem, par viņa piemiņas iemūžināšanu.

Komiteja, netaupidama ne laiku, ne līdzekļus, ne enerģiju, cīnās par to, lai Vašingtonas parlamentārieši aizstāvētu pornogrāfiskā biznesa intereses. Sacisim, vajag tikai kādam kongresmenim ierosināt pornoliteratūras tirdzniecības ierobežošanu, tūlīt likumprojektam ceļā stāsies «Franklina komiteja» vīri, teiks kvēlas runas par pilsoniskajām brīvībām, par privāto iniciatīvu, par tiesībām katram pelnīt dolārus, kā viņš prot, iesniegs dažādus labojumus un papildinājumus. Un, raugi, likumprojekts ir beigts jau pirms pieņemšanas.

Atliek vēl noskaidrot, kāda daļa par šo komiteju ir ASV konstitūcijas līdzautoram, kurš laikabiedru vidū bija ievērojams tieši ar savu morālo tīrību.

Jebkura neskaidrība izgaiss, tiklīdz uzzināsim, ka Bendžamena Franklina laukums Vašingtonā ir pornogrāfiskas literatūras tirdzniecības centrs.

19 gadus vecais Parīzes iedzīvotājs Pirello Sanderlovs divas reizes bez jebkāda iemesla izsauca ugunsdzēsējus. Tiesa viņam piesprieda zināmu laiku tīrīt ugunsdzēsēju zābakus un ķiveres.

Kā ziņo VFR avīze «Frankfurter Rundschau», bijušā Filipīnu prezidenta Markosa sieva Imelda, lielā steigā bēgot no prezidenta pils, atstājusi tur 3000 pārus kurpju, 500 krūsturu un tādu drēbju kalnu, ka ar to pietiktu veselam veikalam. Greznās garderozes nepieciešamību Imelda Markosa izskaidroja šādiem vārdiem: «Man bija jābūt skaistai, lai nabaga filipīniešiem, kas dzīvo nožēlojamā graustā, būtu zvaigzne, kam viņi varētu pievērst savus sajūsminātos skatienus.»

Zviedrijā vecu automobiļu īpašnieki mēdz atstāt savas sagrabējušās un nobrauktās mašīnas uz ielām, iepriekš noņemusi no tām numurus. Tagad policija un autoinspekcija uzsākusī pret šo paņēmienu efektīvu cīņu. No katra jauna autoīpašnieka inspekcija lekasē drošības naudu 300 kronu apmērā. Šo summu viņš varēs saņemt atpakaļ pie automašīnu kapsētas dežuranta, tiklīdz tur būs nogādāta nederīgā mašīna.

Žurnāls «U. S. News and World Report» ziņo: katrs trešais ASV pilsonis faktiski neprot lasīt. Apmēram 60 miljoni amerikāņu šī iemesla dēļ nevar iesaistīties sabiedrības dzīvē. 44% nēģeru un 56% spāniski runājošo amerikāņu nespēj izlasīt avīzi.

Itālijas senāta prezidents Fanfani iesūdzēja tiesā kādu Padujas firmu, kas pārdod knupīšus ar viņa attēlu. Piebildīsim, ka firma pārdod knupīšus arī ar ASV prezidenta Reigana un Lielbritānijas premjerministres Margaretas Tečeres attēliem.

Sanfrancisko (Kalifornijā, ASV) juvelieris Sidnejs Mobels bagātnieku vajadzībām izgatavo tualetes podus no fira zelta. Tos rotā kronis ar dārgakmeņiem un pērlēm.

Kāds Londonas ilustrētais žurnāls publicējis lasītāja vēstuli ar šādu saturu: «Ja jūs nebeigsiet publicēt par mums, skotiem, savus dumjos jokus, es vairs neiešu uz bibliotēku lasīt jūsu žurnālu. Ar cieņu Makgregors.»

Stokholmā (Zviedrijā) pie kādas apdrošināšanas biedrības melnā dēļa parādījās šāds jautājums: «Ko mēs varam darīt, lai pēc zvana visi darbinieki atrastos savās darba vietās?» Kāds darbinieks turpat pierakstīja atbildi: «Lai nozvina tas, kurš atnāk pēdējais!»

Tunas (Šveicē) sanitārās inspekcijas padomes ēka kļuva par blusu uzbrukuma objektu. Lai inspekciju atbrīvotu no blusām, to vajadzēja uz 20 stundām slēgt un telpas dezinficēt.

Kā ziņo angļu laikraksts «Daily News», Ņujorkas autovadītājs R. Tomass ir pasludināts par satiksmes noteikumu pārkāpēju karali. Autoinspekcija līdz šim viņam sastādījusi 1721 protokolu par dažādiem ielu kustības noteikumu pārkāpumiem kopsummā par 67315 dolāriem. Līdz šim viņš nav samaksājis ne centa.

90 ugunsdzēsēji veselu stundu cīnījās ar ugunsgrēku kādā namā Ņūorleānā (ASV). Pats par sevi šis notikums nebūtu nekas ārkārtējs, ja neņemam vērā vienu apstākli: šajā namā bija izvietojusies firma, kas ražo ugunsdzēsības ierīces.

Bombejas iedzīvotājs Nadīrs Saindra 59 gadu vecumā nolēmis dibināt čūsku audzēšanas fermu, lai varētu izdevīgi pārdot fermā iegūto čūsku indi. Šādā veidā viņš cer tikt pie bagātības, jo ar līdzšinējo arodu — čūsku didišanu — viņš neesot varējis nopelnīt pat uzturam.

Londonietim Semjuelam Bironam, rakstniekam un literatūras klasiķu cīnītājam, kādā ūtrupē izdevās, kaut arī

par samērā lielu summu, nopirkt Viljama Šekspīra dzerokli. Taču relikvijas laimīgā īpašnieka ilūzijas drīz vien sagrāva veterinārārsti, kurš konstatēja, ka zobs nācis no aitas žokļa.

Spānijas pilsētas Barselonas iedzīvotājam Bernardo Mojam ir ārkārtīgi attīstīta redzes atmiņa. Viņš uzvarēja derībā, ka 20 minūtes vadīs pa dzimtajā pilsētas ielām automašīnu ar aizsietām acīm.

Hīrovās lidostā (Anglijā) nesen tika pārbaudīta aerodroma drošības dienestu modrība. Kāds žurnālists, uzrādījis viltojus dokumentus, nokļuva lidlauka teritorijā, iekāpa gaisa lainerī «Concorde», kas tikko bija sagatavots pasažieru un ekipāžas uzņemšanai, labu brīdi pasēdēja pirmā pilota krēslā un pēc tam, neviena netraucēts, atstāja lidostu.

DIENVIDĀFRIKĀ

— KĀ MĒS ZINĀSIM, KURI IR TERORISTI!
— VISI, KAS NAV BALTI.

LUISS RAUVOLFS
«Eulenspiegel», Berlīne

Šajā numurā karikatūras zīmētas pēc Gunāra Bērziņa, Dainas Breikļa, Jāņa Briņģa, Ludmilas Buliņas, Luda Danilāna, Armina Leļļa, Kļāras Līdes, Imanta Melgaila, Uģa Mežavīļa, Igora Palkova, Edvarda Rusmaņa, Tamāras Sergijevu un Andreja Vītes tēlmām.

— Un tagad tiks atskaņots šūmaņa «Sapņojums» oriģinālā fraktējumā!

«Stārsel», Sofija

«NB1», Berlīne

— Tiesneša kungs, pēc trešajiem vārtiem man apsollīja jaunu vārtu tīklu!

«Presse», Vīne

— Skatoties uz jūsu audeklu, atcerējos, ka laiks mainīt grīdas lupatu!

«Guardian», Mančestra

— Tas ir kā, tev plīst galva pušu! Vakar viesos tu ar galvu nemaz nestrādāji!

«Weekend», Londona

— Viņš laikam ir ļoti ticīgs vai arī jau ir dzirdējis, kā viņa vada mašīnu...

«Weekend», Londona

«Palante», Havana

— Ak tad televizors atkal beigts!

«Eulenspiegel», Berlīne

— Mīlais draugs, tādu divdesmit pirmā gadsimta arhitektūru varu atļauties es, jo tik ilgi nenodzīvošu. Jūs vēl var pagūt nogānīt.

«Dikobraz», Prāga

